

Ліягона

**Три сади Бога і перший
Великдень, с. 10**

Чого мої діти навчили
мене про євангелію, с. 24

Вісім благословень
Суботнього дня, с. 26

Як допомогти молодим
жінкам знайти своє
місце в Товаристві
допомоги, сс. 30, 32

*“Бог визволив мене
з в’язниці, і з пут,
і з смерті; так, і я
покладаю надію
свою на Нього, і Він
ще визволить мене”.*

Алма 36:27

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: "Навчіться від Мене"**
Президент Томас С. Монсон
- 7** **Послання візитного вчителювання: Створені на образ Божий**

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Спочивай*, Уолтер Рейн. Друга сторінка обкладинки: Фотографія iStock/Thinkstock Третя сторінка обкладинки: Ілюстрація © YakimSerg/iStock/Thinkstock.

СТАТТІ

- 16** **Знайти своє життя**
Старійшина
Д. Тодд Крістоферсон
Знайти своє життя, загубивши його заради Спасителя, означає привселюдно виявляти своє учнівство.
- 24** **Осягнути євангелію завдяки материнству**
Кеті Мак-Гі
Кілька випадків спілкування з моїми дітьми допомогли мені краще зрозуміти свої стосунки з Небесним Батьком.
- 26** **Благословення Суботнього дня**
Марісса А. Віддісон
Члени Церкви розповідають про благословення, які вони отримали завдяки дотриманню Суботнього дня у святості.

30 **Більше спільного, ніж відмінного**

Бонні Л. Оскарсон і Лінда К. Бертон
До якого б товариства ви не належали: Товариства молодих жінок чи Товариства допомоги, ви все одно залишаєтеся сестрами в євангелії, які можуть турботливо ставитися одна до одної, вчитися одна від одної і наглядати одна за одною.

32 **Перехід до Товариства допомоги**

Що ви можете робити як провідник Товариства молодих жінок або Товариства допомоги, аби полегшити молодим жінкам перехід до Товариства допомоги?

36 **Світло досконалого дня**

Старійшина Ларрі Р. Лоуренс
П'ять способів, завдяки яким світло, що в нас, стає яскравішим і яскравішим.

РУБРИКИ

- 8** **Блокнот жовтневої конференції 2015 року**
- 10** **Класика євангелії: Три сади Бога**
Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі
- 41** **Музика: Святий, безгрішний чоловік**
Девід Б. Ларсен і
Дженіс Кепп Перрі
- 42** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Воскресіння—початок безсмертя**
Старійшина Даллін Х. Оукс

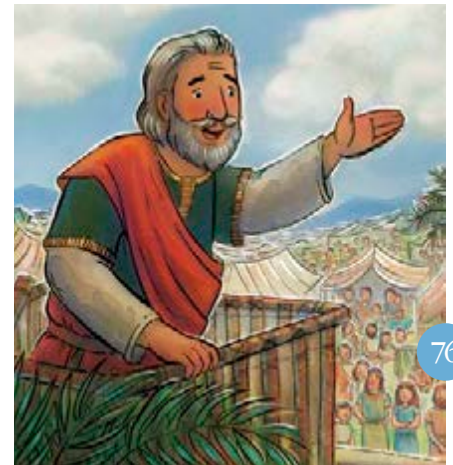
- 46 Відчути дух інституту релігії**
Дженніфер Бооркес Гомес
*Я нарешті знайшла місце,
де не була самотньою в
дотриманні своїх норм.*

**Чи зможете ви
в цьому номері
знайти заховану
Ліягону?**
**Підказка: Чи
граєте ви на яко-
мусь музичному
інструменті?**

- 48 Спокута нашого Спасителя**
Старійшина М. Рассел Баллард
*Приклад Спасителя показує
нам, як важливо дотягнутися
до кожного.*
- 52 Вісім міфів про покаєння**
*Покаятися іноді важко, та
допоможе розуміння цих
принципів.*
- 56 Плакат: Він переміг смерть**
- 57 Я відчуваю...**
*Ви відчуваєте самотність,
збентеження чи занепад духа?
Витягніть одну з цих кар-
ток з уривками з Писань, аби
здобути впевненість завдяки
Христовій Спокуті.*
- 61 Відповіді церковних провідни-
ків: Як досягти єдності**
Президент Генрі Б. Айрінг
*Єдність веде до радості. Ці
три ключові принципи до-
поможуть нам розвинути
таку єдність.*
- 62 Чому ми виконуємо
хрищення за померлих**
*Що відбувається за завісою,
коли ми виконуємо хрищення
у храмі?*
- 64 Я знаю, що мій
Викупитель живий**
Ім'я не вказується
*Мій молодший брат нагадав
мені, що хоч наших батьків і не
було з нами, поруч був Христос.*

- 66 Справжня перлина**
Емі М. Морган
*Чи дійсно могла Джетта
поїхати з дому, щоб навча-
тися грі на піаніно?*
- 68 Цукерка**
Бред Уілкоккс
*Хосе пояснив своєму другові,
чому він не хотів їсти цукерку
зі смаком кави.*
- 70 Відповіді від апостола: Як
я можу подолати відчуття
сильного занепокоєння?**
Старійшина Джеффрі Р. Холланд
- 71 Наша сторінка**
- 72 Одним кроком ближче
до Великодня**
*У кожний з чотирьох тижнів
перед Великоднем спробуйте
провести цей захід усією сім'єю*
- 74 Герой з Книги Мормона:
Авінадій був відважним**
- 75 Я можу читати
Книгу Мормона**
- 76 Оповідання з Книги Мормона:
Цар Веніямин навчає свій
народ**
- 79 Розмальовка: Ми слухаємо
сьогодні нашого пророка**

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось два приклади:

“Як досягти єдності”, с. 61: Пре-
зидент Айрінг нагадує нам, що один зі
способів того, як ми можемо досягти
єдності,—це казати хороше одне про
одного. Ви можете повчитися це робити,
розігруючи ситуацію, в якій членів сім'ї
просять давати відгуки про інших людей.
Ви можете застосовувати такі запитання:
“Як ідуть справи у твого брата?” або “Чи
подобається тобі твій учитель Недільної
школи?” Поговоріть про те, як ви можете
говорити одне про одного з більшою
доброотою та зміцнювати сімейну єдність.
Ви можете в кінці сімейного вечора
заспівати “Давайте частіше казати ласкаві
і добрі слова” (Гімни, № 141).

“Справжня перлина”, с. 66: Ви можете
створити перелік талантів у вашій сім'ї.
Перерахуйте таланти, які члени сім'ї
мають розвивати або хотіли б розвивати.
Ви можете також організувати мозковий
штурм, аби віднайти ідеї для покращення
і застосування талантів. Ви можете запи-
тати: “Хто у нашій сім'ї, приході або по
сусідству може отримати користь від на-
ших сімейних талантів?” Ви можете скла-
сти плани щодо розвитку і використання
ваших талантів, аби служити Небесному
Батькові, як Джетта в тій історії.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО В ОН-ЛАЙНІ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті
languages.lds.org. Відвідайте сайт facebook.com/liahona.magazine (доступний
англійською, португальською та іспанською), щоб знайти ідеї для домашніх сімейних
вечорів, допомогу у підготовці до уроків Недільної школи та статті, якими ви можете
поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благословення
священства, 45
Божественна сутність, 7
Великдень, 10, 41, 56, 72
Вивчення Писань, 4, 36
Відвага, 74
Візитне вчителювання, 43
Віра, 10, 24, 45, 70
Воскресіння, 10, 48, 56, 62, 72, 80
Десятина і пожертвування, 44
Єдність, 61
Жертвування, 66

Інститут, 46
Ісус Христос, 4, 10, 16, 24, 41, 48, 56, 57, 64, 72, 80
Книга Мормона, 74, 75, 76
Любов, 4, 16, 24, 36
Материнство, 24
Мир, 42
Місіонерська робота, 26, 68
Молитва, 46
Навернення, 4, 42
План спасіння, 62, 80
Покаяння, 52

Прощення, 52
Світло, 36
Слово мудрості, 68
Служіння, 4, 16, 26, 32, 36, 43
Спокута, 10, 41, 48, 56, 57, 80
Суботній день, 26
Таланти, 66
Товариство допомоги, 30, 32
Товариство молодих жінок, 30, 32
Учнівство, 16
Храмова робота, 36, 62

Президент
Томас С. Монсон

“НАВЧИТЬСЯ ВІД МЕНЕ”

У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів усі ми—вчителі і усі ми—учні. Усі отримують це ласкаве запрошення від нашого Господа: “Навчіться від Мене, ... і знайдете спокій душам своїм”¹.

Я запрошую всіх святих останніх днів поміркувати над тим, що ми робимо, щоб навчати і навчатися та дивитися на Спасителя, як на нашого Взірця у цьому. Ми знаємо, що цей учитель “прийшов ... від Бога”², і був більше, ніж просто вчителем. Він, Хто навчав нас любити Господа Бога нашого всім серцем, всією душею, всією міццю і всім розумом та любити ближнього, як себе, є Взірцевим Учителем і Прикладом досконалого життя.

Саме Він проголосив: “Іди вслід за Мною!”³. “Я подав приклад для вас”⁴.

Коли не навернетесь

Ісус навчав простої, однак глибокої істини, як про це написано в Євангелії від Матвія. Після того як Він і Його учні зійшли з Гори переображення, вони побували в Галілеї, а потім пішли до Капернаума. Там послідовники підійшли до Ісуса і запитали:

“Хто найбільший у Царстві Небеснім?

Він же дитину покликав, і поставив її серед них, та й сказав: Поправді кажу вам: *коли не навернетесь*, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!”⁵

У Церкві мета євангельського навчання полягає не в тому, щоб наповнити інформацією розум Божих дітей—чи то вдома, чи в класі, чи на місіонерській ниві. Мета не в тому, аби показати, як багато

знають батьки, вчителі чи місіонери. Вона не в тому, аби просто збільшити знання про Спасителя і про Його Церкву.

Головна мета навчання—допомогти синам і дочкам нашого Небесного Батька повернутися в Його присутність і насолоджуватися вічним життям з Ним. Аби цього досягнути, євангельське навчання має підбадьорювати їх на шляху щоденного учнівства і священних завітів. Мета полягає в тому, щоб надихати людей думати про євангельські принципи, відчувати їх, а потім щось робити, аби за ними жити. Мета—розвивати віру в Господа Ісуса Христа і ставати *наверненими* до Його євангелії.

Навчання, яке благословляє, навертає і спасає, є тим навчанням, яке відбувається за зразком Спасителя. Учителі, які наслідують Спасителевий приклад, люблять тих, кого навчають і служать їм. Вони надихають своїх слухачів вічними уроками божественної істини. Вони живуть життям, гідним наслідування.

Любити і служити

Усе Спасителеве служіння було взірцем любові до ближнього. Дійсно, Його любов і служіння часто й були Його уроками. Подібним чином учителі, яких я найкраще пам’ятаю, є вчителями, які знали, любили своїх учнів та піклувалися про них. Вони шукали загублених овець. Вони викладали уроки, які я завжди пам’ятатиму.

Одну таку вчительку звали Люсі Гертч. Вона знала кожного свого учня. Вона завжди дзвонила тим, хто пропустив одну неділю або давно не приходив. Ми знали, що вона про нас дбає. Ніхто з нас ніколи не забував ні її, ні уроків, викладених нею.

Давайте надію, навчайте істині

Апостол Петро радив: “Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас”⁷.

Можливо, найбільша надія, яку вчитель може дати,—це та надія, що міститься в істинах євангелії Ісуса Христа.

“І що це таке, на що ви маєте надіятися?—запитував Мормон.—Ось, я кажу вам, що ви матимете надію через спокуту Христа і силу Його воскресіння воскреснути до життя вічного, і це через вашу віру в Нього згідно з Його обіцанням”⁸.

Учителі, здіймайте голос і свідчіть про істинну природу Божества. Проголошуйте своє свідчення про Книгу Мормона. Передавайте іншим славетні й прекрасні істини, що містяться у плані спасіння. Звертайтеся до затверджених Церквою матеріалів, особливо до Писань, щоб навчати істин відновленої євангелії Ісуса Христа у їхній чистоті та простоті. Пам’ятайте настанову Спасителя досліджувати “Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя,—вони ж свідчать про Мене!”⁹

Допоможіть Божим дітям зрозуміти, що є справжнім і важливим

Через багато років, коли життя Люсі наближалось до кінця, я розмовляв з нею. Ми пригадували ті давні дні, коли вона була нашою вчителькою. Ми згадали кожного учня в нашому класі і поговорили про те, чим кожен тепер займався. Вона виявляла любов і турботу упродовж усього життя.

Я люблю Господній наказ, що міститься в Ученні і Завітах:

“І я даю вам заповідь, щоб ви навчали один одного ученню царства.

Навчайте старанно і Моя благодать буде з вами”⁶.

Люсі Гертч навчала старанно, тому що вона невтомно любила.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Президент Монсон запрошує нас “поміркувати над тим, що ми робимо, щоб навчати і навчатися та дивитися на Спасителя як на нашого Взірця у цьому”. Ви можете досліджувати Писання з тими, кого відвідуєте, аби знайти ідеї щодо того, як Ісус навчав

і навчався. Ви можете почати з уривків з Писань, на які посилається Президент Монсон: Матвій 11:29, Іван 5:30 і Марк 4:2. Ви можете обговорити, як те, що ви дізналися про Христа, допоможе вам “стати причасниками Його божественної сили”.

у цьому житті. Допоможіть їм розвинути силу вибрати шляхи, де вони будуть у безпеці по дорозі до вічного життя.

Навчайте істині і Святий Дух буде вам допомагати.

“Навчіться від Мене”

Оскільки Ісус Христос був досконало слухняним і покірливим Своему Батькові, Він “зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей”¹⁰. Чи рішуче ми налаштовані чинити так само? Подібно до Ісуса, Який отримував “благодать за благодаттю”¹¹, ми повинні терпляче і наполегливо шукати світла і знання від Бога, вивчаючи євангелію.

Вміння слухати—це важлива складова навчання. Коли ми готуємося навчатися, то з молитвою шукаємо натхнення і підтвердження від Святого Духа. Ми розмірковуємо, молимося, застосовуємо євангельські уроки і прагнемо дізнатися, якою є воля Батька щодо нас¹².

Ісус “багато навчав ... притчами”¹³, що вимагає від нас вух, щоб чути, очей, щоб бачити, і серця, щоб розуміти. Якщо ми живемо гідно, то можемо краще чути нашіптування Святого Духа, Який може “навчит[и нас] усього, і пригадає [нам] усе”¹⁴.

Коли ми приймаємо Його ласкаве запрошення: “Навчіться від Мене”, ми стаємо причасниками Його божественної сили. Давайте ж іти вперед в дусі послуху, наслідувати Взірцевого вчителя, навчаючи так, як Він того хоче, і навчаючись так, як Він того очікує. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Матвій 11:29.	8. Мороній 7:41.
2. Іван 3:2.	9. Іван 5:39.
3. Лука 18:22.	10. Лука 2:52.
4. 3 Нефій 18:16.	11. Учення і Завіти 93:12.
5. Матвій 18:1–3; курсив додано.	12. Див. Іван 5:30.
6. Учення і Завіти 88:77–78.	13. Марк 4:2.
7. 1 Петра 3:15.	14. Іван 14:26.

ДІТЯМ

Дізнаватися про Ісуса

Святий Дух приносить нам відчуття спокою, яке допомагає знати, що Ісус дійсно є і любить нас. Напишіть або намалюйте, що ви дізналися про Ісуса.

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння документа “Сім’я: Проголошення світові” збільшує вашу віру в Бога і благословляє тих, про кого ви дбаєте як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Створені на образ Божий

“І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою. ...

І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх” (Буття 1:26–27).

Бог—наш Небесний Батько, і Він створив нас на Свій образ. Стосовно цієї істини Президент Томас С. Монсон сказав: “Бог, наш Батько, має вуха, якими Він чує наші молитви. У Нього є очі, якими Він бачить наші вчинки. У Нього є рот, яким Він промовляє до нас. У Нього є серце, яким Він відчуває співчуття і любов. Він—реальний. Він—живий. Ми—Його діти, створені на Його образ. Ми виглядаємо так, як Він, і Він виглядає так, як ми”¹.

“Святі останніх днів вважають, що всі люди є дітьми Бога у повному, довершеному розумінні; вони вважають кожну людину божественною за походженням, природою і потенціалом”². Кожна людина є “улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків”³.

Поміркуйте над цим

Як знання того, що кожна людина створена на образ Божий, допомагає нам у спілкуванні з іншими людьми?

“[Пророк] Джозеф Сміт також дізнався, що Бог бажає, аби Його діти отримали таке ж піднесене існування, в якому перебуває Він”⁴. Як сказав Бог, “Ось, це є Моя робота і Моя слава, здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Додаткові уривки з Писань

Буття 1:26–27; 1 Коринтянам 3:17; Учення і Завіти 130:1

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, “I Know That My Redeemer Lives,” in Conference Report, Apr. 1966, 63.
2. Gospel Topics, “Becoming Like God,” topics.lds.org; див. також Мойсей 7:31–37.
3. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
4. Gospel Topics, “Becoming Like God,” topics.lds.org; див. також *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 221.

Віра, сім’я,
допомога

З Писань

Брат Яреда у Книзі Мормона прагнув знайти спосіб освітлення восьми суден, що мали перевезти яредійців через води до обіцяної землі. Він “виплавив з каменю шістнадцять маленьких камінців” і молився, щоб Бог “торкн[увся] цих камінців” Своїм пальцем, щоб “вони могли сяяти в темряві”. І Бог “простер Свою руку і торкнувся камінців, одного за одним”. Завісу було забрано з очей брата Яреда і “він побачив перст Господа; і він був як перст людини. ...

І Господь сказав йому: Чи повіриш ти словам, які Я скажу?

І він відповів: Так, Господи”.

І “Господь показав Себе [брату Яреда]” і сказав: “Чи бачиш ти, що тебе створено за Моїм власним образом? Так, дійсно, всіх людей було створено на початку за Моїм власним образом”. (Див. Етер 3:1–17).

БЛОКНОТ ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ, 2015 РІК

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2015 року, ви можете звертатися до цих сторінок (і Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні недавно викладених учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ДОКТРИНАЛЬНІ ПИТАННЯ

Спокута Нашого Спасителя

“Спокута нашого Спасителя робить більше, ніж просто забезпечує нам безсмертя шляхом воскресіння і дає нам можливість очиститися від гріха шляхом покаяння і хрищення. Його Спокута також дає нам можливість звертатися до Нього, Хто пережив усі земні недуги, аби дати нам силу нести тягарі земного життя. Він знає наш смуток, Він тут заради нас. Коли

Він знайде нас зраненими на узбіччі дороги, то, як і добрий самарянин, перев’яже наші рани і подбає про нас (див. Лука 10:34). Зцілююча і зміцнююча сила Ісуса Христа і Його Спокути поширюється на всіх нас, хто проситиме”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Зміцнені Спокутою Ісуса Христа”, *Ліягона*, лист. 2015., с. 64.

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

Ми обираємо вірити

“Я свідчу, що навіть у найважчі часи Спаситель скаже нам, так само, як одному занепокоєному батькові на людній вулиці в Галілеї: “Не лякайся,—тільки віруй!”

Ми обираємо вірити.

Бо віруючи, ми бачимо, як з’являється світло.

Ми знайдемо правду.

Ми знайдемо мир.

Завдяки своїй вірі ми ніколи не будемо голодувати і відчувати спрагу. Дар Божої благодаті зробить нас здатними триматися своєї віри і сповнить нашу душу, подібно до “джерел[а] тієї води, що тече в життя вічне” [Іван 4:14]. Ми відчуємо справжню і тривалу радість”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Не лякайся, тільки віруй!”, *Ліягона*, лист. 2015 р., с. 79.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

ПРИДУМАЙТЕ СІМЕЙНИЙ ДЕВІЗ

Покладаючись на своє "знання про Господню милість і силу", сім'я сестри Ніл Ф. Мерріотт вибрала собі сімейний девіз: "Все буде добре!". У вашій власній сім'ї ви можете обговорити, як Спаситель зміцнює вас, і потім придумати ваш власний сімейний девіз. (Див. Ніл Ф. Мерріотт, "Поступаючись нашими серцями Богові", с. 30).

Все буде добре

ВІДПОВІДІ ДЛЯ ЖІНОК

На кожній конференції пророки і апостоли дають натхненні відповіді на запитання, які можуть виникати у членів Церкви. Скористайтеся своїм примірником журналу за листопад 2015 р. або зайдіть на сайт conference.lds.org, щоб знайти відповіді на ці запитання:

- Чому жінки-святі останніх днів, які дотримуються своїх завітів, є дуже важливими для Церкви? —Див. Рассел М. Нельсон, "Благання до моїх сестер", с. 95.
- Чому материнство—така священна і благородна відповідальність? —Див. Джеффри Р. Холланд, "Оце мати твоя", с. 47.
- Яка ваша мета як жінки в роботі спасіння? —Див. Керол Ф. Мак-Конкі, "Ми тут, щоб служити праведній справі", с. 12.
- Чому важливо знати, що у нас є божественна природа і доля? —Див. Розмарі М. Уіксон, "Відкрити божественність всередині", с. 6.

ВИ НЕ БЕЗНАДІЙНІ

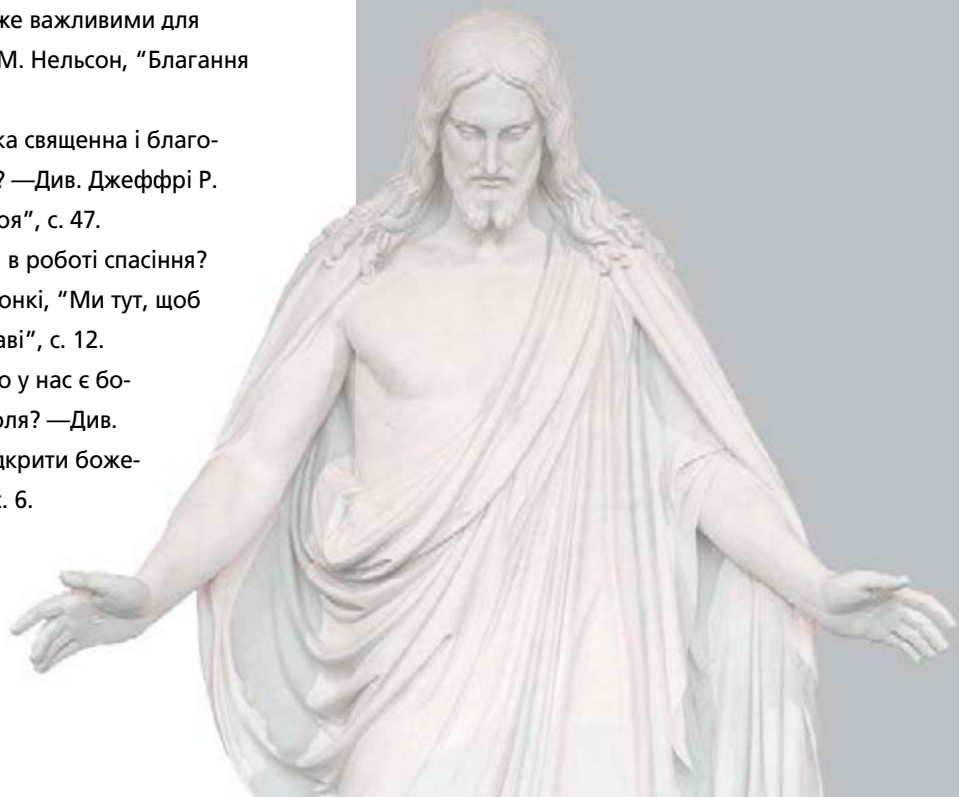
"Не має значення те, які гріхи ми вчинили або наскільки глибоко занурилися в яму з притчі. ...

... Має значення те, що Христос заступається за нас перед Батьком. ... Ось, що дійсно має значення і що має дати всім нам оновлення надії і рішучість зробити ще одну спробу, оскільки Він не забув про нас.

Я свідчу, що Спаситель ніколи не відвернеться від нас, коли ми смиренно шукаємо Його, щоб показатися, Він ніколи не вважатиме нас безнадійними, ніколи не скаже: "О, ні, тільки не ви знову", ніколи не відмовиться від нас через неспроможність зрозуміти, як важко уникати гріха". Він все досконало розуміє. ...

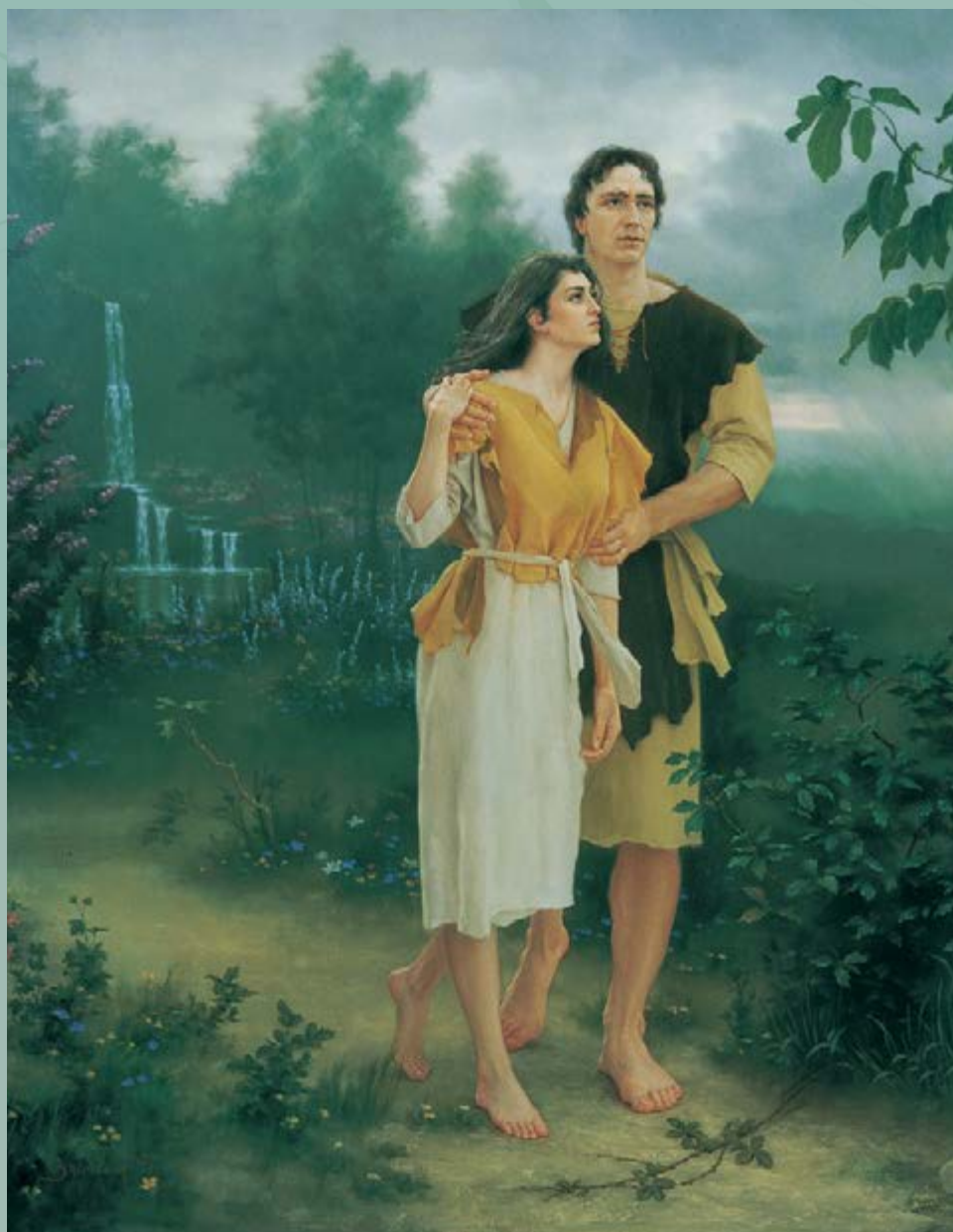
Покаяння... має силу знімати тягарі та замість них давати надію".

Старійшина Аллен Д. Хейні, сімдесятник, "Пам'ятати, Кому ми довірилися", *Ліягона*, лист. 2015 р., сс. 122–123.

В Еденському саду все було створено у райському стані— коли немає ні смерті, ні сили дітонародження, ні досвіду, який приходить через випробування.

Адам і Єва вийшли зі свого стану безсмертної, райської слави у випробувальний стан труднощів та перевірок. Він відомий як Падіння.

Старійшина
Брюс Р.
Мак-Конкі
(1915–1985)

З Кворуму
Дванадцятих
Апостолів

Три сади БОГА

*Разом зі мною здобудьте
міцне й непохитне
знання про Спокуту.*

Я відчуваю, і Дух підтверджує мені, що найважливіше вчення, яке я можу проголосити, й найпотужніше свідчення, яке можу скласти, стосується викупительної жертви Господа Ісуса Христа.

Його Спокута—це найвидатніша подія, яка відбувалася чи відбуватиметься з початку Сотворіння упродовж усіх віків безкінечної вічності.

Це найвищий вчинок доброти й благодаті, який міг здійснити лише Бог. Завдяки йому всі вимоги і умови Батькового вічного плану спасіння стали чинними. ...

Розповідаючи про ці чудові речі, я скористаюся власними словами, хоча ви зустрічали їх у Писаннях, чули від інших апостолів і пророків.

Правда в тому, що вони вперше були проголошені іншими, але тепер вони мої, бо Святий Дух Божий склав мені свідчення про їхню істинність, і тепер усе так, неначе Господь безпосередньо відкрив їх мені. Таким чином, я чув Його голос і знаю Його слова. ...

Дозвольте мені запросити вас разом зі мною здобути міцне й непохитне знання про Спокуту.

Учні Христа чекали неподалік і невдовзі поснули, в той час як Ісус сам пішов до Гефсиманії. Ісус "вернувся утретє, та й каже до них: Ви ще дали спите й спочиваєте? Скінчено,—надійшла та година: у руки грішникам ось видається Син Людський!" (Марк 14:41).

В Гефсиманії (вгорі) і на Голгофі (внизу) Ісус Христос пролив Свою кров і помер на хресті. Він спокутував гріхи світу і викупив нас від Падіння.

Ми повинні відкинути філософії людські й мудрість мудрих та прислухатися до того Духа, Який нам дано, щоб вести до всієї правди.

Ми повинні досліджувати Писання, приймаючи їх як розум, волю й голос Господа і саму силу Бога на спасіння.

Якщо ми читаємо, розмірковуємо й молимося, то своїм розумом побачимо три сади Бога—Еденський сад, Гефсиманський сад і Сад порожньої гробниці, де Ісус явився Марії Магдалині.

В Еденському саду ми побачимо все, що було створено, у райському стані,—коли немає ні смерті, ні сили дітонародження, ні досвіду, який приходить через випробування.

Ми пізнаємо, що таке сотворіння, зараз невідоме людині, було єдиним способом створити умови для Падіння.

Потім ми побачимо, як Адам і Єва, перший чоловік і перша жінка, вийшли зі свого стану безсмертної, райської слави, щоб стати першою смертною плоттю на землі.

Смертне життя, з притаманними йому силою дітонародження й смертю, увійде у світ. А через провину почнеться випробувальний період труднощів та перевірок.

Потім у Гефсиманії ми побачимо, як Син Божий викупляє людину від тимчасової і духовної смерті, яка спіткала нас через Падіння.

*Тіло Ісуса Христа
поклали в гробниці
в саду.*

Три дні потому Христос
встав з могили, зали-
шивши її порожньою.
Він розірвав пута смерті
і переможно й навіки
подолав могилу—таким
чином здійснивши
досконалу Спокуту.

У порожньої гробниці воскрес-
лий Христос явився Марії Маг-
далині і спитав: “Чого плачеш
ти? ... Вона ж, думаючи, що то
садівник ... А вона обернулася
та по-єврейському каже Йому:
“Раббуні!” цебто: “Учителю
мій” (Іван 20:15–16).

І зрештою, перед порожньою гробницею ми пізнаємо, що Христос, наш Спаситель, розірвав пута смерті і переможно й навіки подолав могилу.

Отже, Сотворіння—це батько Падіння. Завдяки Падінню прийшло смертне життя і смерть, а завдяки Христу прийшли безсмертя й вічне життя.

Якби не було Падіння Адама, яким увійшла смерть, то не було б і Спокути Христа, якою увійшло життя.

І зараз, як причасник цієї досконалої Спокути, здійсненої пролиттям Божої крові, я свідчу, що вона відбулася в Гефсиманії та на Голгофі. І як причасник Ісуса Христа я свідчу, що Він є Сином живого Бога і Його розп'яли за гріхи світу. Він—наш Господь, наш Бог і наш Цар. Я знаю це сам, незалежно від будь-якої людини.

Я—один із Його свідків, і прийде день, коли я доторкнуся до слідів від цвяхів на Його руках і на Його ногах, і омию Його ноги сльозами.

Але я не буду знати краще, ніж знаю тепер, що він є Сином Всемогутнього Бога, що Він—наш Спаситель і Викупитель, і що спасіння приходить у Його викупительній крові та через неї—і ніяким іншим чином.

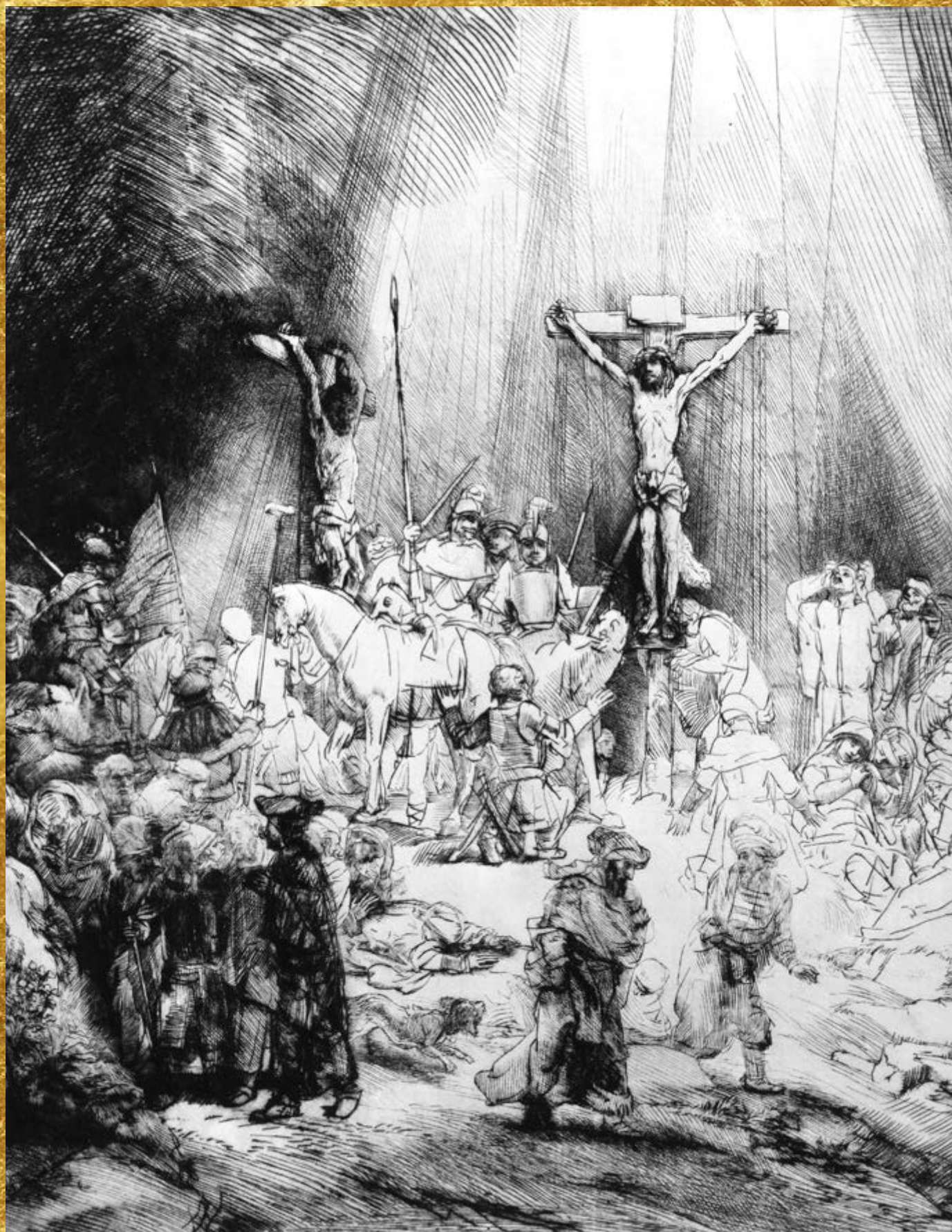
Бог усім нам дав можливість ходити у світлі, як і Бог наш Батько, Який перебуває у світлі, щоб, відповідно до Його обіцянь, кров Ісуса Христа, Його Сина, очистила нас від гріха. ■

З виступу "Очищувальна сила Гефсиманії", Ensign, Розділові знаки та вживання великої літери узгоджено із сучасним правописом.

Цей виступ старійшини Мак-Конкі був його останнім апостольським свідченням у земному житті; він помер за два тижні після нього.

Потім Ісус каже
Марії: "Не торкайся
до Мене, бо Я ще не
зійшов до Отця"
(Іван 20:17).

Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ЗНАЙТИ СВОЄ ЖИТТЯ

*Віддавши Своє життя, Христос не лише спас Своє
власне, але спас і життя всіх нас. Завдяки Йому ми
змогли обміняти те, що було б в іншому випадку
марним земним життям, на життя вічне.*

Коли Ісус і Його Апостоли були разом у Кесарії Пилиповій, Він спитав їх ось про що: “А ви за кого Мене маєте?” (Матвій 16:15). Петро благоговійно, промовисто і потужно відповів: “Ти—Христос, Син Бога Живого!” (Матвій 16:16; див. також Марк 8:29; Лука 9:20).

Я із захопленням читаю ці слова; я із захопленням промовляю їх. Однак невдовзі після цього священного моменту, коли Ісус говорив з апостолами про Свою неминучу смерть і воскресіння, Петро суперечив Йому. За це Петро заробив гострий докір, бо він був налаштований або думав, не про Боже, “а про людське”. (Матвій 16:21–23; див. також Марк 8:33). Потім Ісус, “виявляючи більше любові до того, кому [Він] докоряв” (УЗ 121:43), з добротою навчав Петра і його Братів, що людині треба взяти на себе свого хреста і загубити своє життя, щоб знайти прекрасне і вічне життя; і в цьому Він Сам був досконалим прикладом (див. Матвій 16:24–25).

Я хочу говорити про Господню, на перший погляд, парадоксальну заяву, що “Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою,—той знайде її” (Матвій 10:39; див. також Матвій 10:32–41; 16:24–28; Марк 8:34–38; Лука 9:23–26; 17:33). Вона вчить переконливій, далекосяжній доктрині, яку нам необхідно зрозуміти і застосовувати.

Один глибокодумний професор запропонував таке її тлумачення: “Як небеса вищі за землю, так і Божа робота у вашому житті—це щось більше, ніж потенційна історія вашого життя, яку б ви хотіли розповісти. Його життя є більшим, ніж ваші плани, цілі або страхи. Щоб спасти своє життя і душу, ви маєте відкласти свої історії і хвилину за хвилиною, день за днем, віддавати своє життя Йому”¹.

Чим більше я про це думаю, тим більше мене вражає те, як послідовно Ісус віддавав Своє життя Батькові, як досконало Він губив його у волі Батька—у житті і в смерті. Це є абсолютною протилежністю до ставлення й підходу Сатани, дуже поширених в сучасному егоцентричному світі.

На доземній раді, добровільно зголосившись узяти на Себе роль Спасителя у божественному плані Батька, Ісус сказав: “Батьку, хай буде *Твоя* воля і слава *Твоя* навіки” (Мойсей 4:2; курсив додано). Люцифер, з іншого боку, заявив: “Ось я, пошли мене, *я* буду Твоїм сином, і *я* викуплю все людство, так що жодна душа не пропаде, і певно *я* зроблю це; тож дай *мені* Твою шану” (Мойсей 4:1; курсив додано).

Заповідь Христа йти за Ним є заповіддю ще раз відмовитися від сатанинського прикладу і загубити наше життя заради реального життя, справжнього життя, життя, що уможливає отримання цілестіального царства, яке Бог передбачає для кожного з нас. Таке життя благословлятиме всіх, з ким ми спілкуємося, і зробить нас святими. Для нашого нинішнього обмеженого бачення—це те життя, яке неможливо досягнути. Дійсно, “чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людіні не впало, то Бог приготував був тим, хто любить Його!” (1 Коринтянам 2:9).

Хотілося б знати більше про розмову між Ісусом і Його учнями. Було б корисно мати додаткове розуміння того, що означає на практиці загубити своє життя заради Нього і таким чином знайти його. Але розмірковуючи над цим, я усвідомив, що пояснення Спасителя, саме до і

після Його заяви, містять цінні спрямування. Давайте розглянемо три з цих пояснень, що випливають з контексту.

Брати щоденно свого хреста

Першим поясненням є слова Господа якраз перед

тим, як Він сказав: “Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її” (Матвій 16:25). Як записано у кожній з синоптичних Євангелій, Ісус сказав: “Коли хоче хто йти вслід за Мною,—хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” (Матвій 16:24). Лука додає слово *щоденно*—“хай ... візьме щоденно свого хреста” (Лука 9:23). У перекладі Джозефа Сміта цей вірш з Матвія дає ширше пояснення цій заяві з визначенням Господа того, що значить взяти свого хреста: “І ось, для людини взяти на себе свого хреста—це

Однією з ознак того, що ми губимо своє життя заради більшого життя, яке Господь приготував для нас, є те, що ми беремо Його хрест кожного дня.

зректися всієї безбожності й кожної світської пожадливості та дотримуватися Моїх заповідей” (Матвій 16:24, ПДС Матвій 16:26 у Путівнику по Писаннях).

Це узгоджується з заявою Якова: “Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: ... себе беретти чистим від світу” (Якова 1:27). Брати на себе хреста кожного дня—це уникати всього, що є нечистим, в той же час непорушно дотримуючись двох великих заповідей—любити Бога і ближнього,—на яких ґрунтуються всі інші заповіді (див. Матвій 22:37–40). Таким чином, однією із складових частин загублення нашого життя заради величнішого життя, яке Господь передбачає для нас, полягає в тому, щоб брати на себе Його хрест день у день.

Визнавати Христа перед іншими

Друге супровідне твердження вказує, що знаходження нашого життя шляхом його втрати заради Спасителя і євангелії вимагає від нас бажання зробити наше учнівство відкритим і публічним. “Бо хто буде Мене та Моеї науки соромитися в роді цім перелюбнім

та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Анголами святими” (Марк 8:38; див. також Лука 9:26).

В іншому місці в Євангелії від Матвія ми знаходимо схоже твердження:

“Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю й Я.

Хто ж Мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюся перед Небесним Отцем Моїм” (Матвій 10:32–33).

Одне очевидне і досить вражаюче значення вислову “загубити життя” заради того, щоб визнавати Христа,—це віддати його в буквальному розумінні, відстоюючи і захищаючи вашу віру в Нього. Ми звикли думати про цю крайню вимогу в історичному аспекті, коли читаємо про мучеників минулого, у тому числі й про більшість стародавніх апостолів. Однак тепер ми

бачимо, що те, що було історичним фактом, перетворюється на реалії сучасного життя².

Ми не знаємо, що буде в майбутньому, але якби комусь з нас довелося буквально втратити своє життя заради справи Учителя, я вірю, що ми виявили б таку ж відвагу й відданість.

Однак більш поширене (а іноді більш складне) застосування Спасителевого вчення пов’язане з тим, як ми живемо день у день. Це стосується слів, які ми промовляємо, прикладу, який ми подаємо. Наше життя має бути своєрідним визнанням Христа, і разом з нашими словами свідчити про нашу віру в Нього і відданість Йому. І це свідчення має рішуче захищатися в умовах глузування, дискримінації чи паплюження з боку тих, хто виступає проти Нього, “в роді цім перелюбнім та грішнім” (Марк 8:38).

Наше життя має бути своєрідним визнанням Христа, і разом з нашими словами свідчити про нашу віру в Нього і відданість Йому.

З іншої нагоди Господь додав таке визначне твердження про нашу відданість Йому:

“Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести,—Я не мир принести прийшов, а меча.

Я ж прийшов “порізнити чоловіка з батьком його, дочку з її матір’ю, і невістку з свекрухою її”.

І: “вороги чоловікові—домашні його!”

Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний.

І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний” (Матвій 10:34–38).

Слова про те, що Він прийшов не для того, щоб принести мир, а скоріше меча, здається, на перший погляд,

суперечать Писанням, в яких Христа називають “Князем Миру” (Ісаїя 9:6), і проголошенню в день Його народження: “Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!” (Лука 2:14) та іншим відомим словам, таким як, “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю!” (Іван 14:27).

“Це правда, що Христос прийшов, щоб принести мир—мир між віруючим і Богом, і мир між людьми. Проте неминучим результатом пришествя Христа є боротьба—між Христом і антихристом, між світлом і темрявою, між дітьми Христа та дітьми диявола. Ця боротьба може виникати навіть між членами однієї сім’ї”³.

Я впевнений, що багатьох з вас не приймали і виганяли батько й мати, брати та сестри, коли ви приймали євангелію Ісуса Христа і входили в Його завіт. Так чи інакше, але ваша непереборна любов до Христа вимагала принесення в жертву стосунків з близькими для вас людьми і багатьох сліз. Усе ж у своїй незмінній любові ви стійко несете цей хрест, не соромлячись Сина Божого.

Ціна учнівства

Десь три роки тому член Церкви дав примірник Книги Мормона другу-амішу в штаті Огайо. Друг почав читати книгу і не міг зупинитися. Він і його дружина охристілися, і через сім місяців до Церкви було навернено й охрищено ще два подружжя амішів. Їхні діти були охрищені через кілька місяців.

Ці три сім’ї вирішили залишитися у своїй громаді і продовжувати вести спосіб життя амішів, незважаючи на те, що вони відмовилися від своєї релігії. Однак через хрищення їхні сусіди-аміші “відвернулися від них”. Це означає, що ніхто в їхній громаді амішів не розмовлятиме з ними, не працюватиме з ними, не матиме

Ми можемо і маємо любити одне одного, як Ісус любить нас. Як Він сказав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою”.

справ з ними і ніяк не спілкуватиметься з ними. І це стосується не тільки друзів, а й членів сім'ї.

Спочатку ці аміші-святі відчували себе дуже самотньо й відокремлено, бо навіть їхніх дітей цуралися і виключили із шкіл для амішів. Їхні діти переживали через те, що від них відвернулися бабусі й дідусі, двоюрідні брати і сестри та близькі сусіди. Навіть деякі з дорослих дітей цих сімей-амішів, які не прийняли євангелію, не розмовляли з батьками або навіть і не визнавали їх. Цим сім'ям було важко оговтатися від соціально-економічних наслідків того, що їх цуралися, але вони спромоглися це подолати.

Їхня віра залишається міцною. Негаразди і протистояння через те, що від них відвернулися, змусили їх бути стійкими і непохитними. Через рік після хрищення ці сім'ї запечаталися у храмі і продовжують сумлінно відвідувати храм щотижня. Вони знайшли силу завдяки отриманню обрядів, укладанню й шануванню завітів. Вони всі активні у своїй групі в Церкві і продовжують шукати способи, як ділитися світлом і знанням про євангелію з їхніми сім'ями і громадою через вияв доброти і служіння.

Так, ціна членства в Церкві Ісуса Христа Святих останніх Днів може бути дуже високою, але застереження ставити Христа над усіма іншими, навіть нашими найближчими родичами, стосується також і тих, хто може, вже народився в завіті. Багато хто з нас став членом Церкви, не зазнаючи протидії, можливо, ще змалку. Проблема, що може виникати, полягає в тому, як залишатися вірними Спасителю і Його Церкві, якщо родичі, батьки, брати чи сестри або навіть і діти поведуться так, вірять в те або роблять такий вибір, коли неможливо підтримувати і їх, і Його.

Це не питання любові. Ми можемо і маємо любити одне одного, як Ісус любить нас. Він сказав: "По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою" (Іван 13:35). Тож хоча сімейна любов триває,

стосунки можуть перериватися і, відповідно до обставин, іноді неможливо виявляти підтримку або толерантність заради нашої вищої любові (див. Матвій 10:37).

У дійсності найкращий спосіб допомогти тим, кого ми любимо,—найкращий спосіб любити їх—

і далі ставити Спасителя на перше місце. Віддаючи себе від Господа через прихильність до близьких, які страждають або горюють, ми втрачаємо способи, за допомогою яких ми могли б допомогти їм. Однак якщо ми, як і раніше, продовжуємо міцно триматися віри в Христа, то знаходимося у стані, коли можемо отримувати і пропонувати божественну допомогу.

Якщо приходить момент, коли улюблений член сім'ї відчайдушно хоче звернутися до єдиного істинного і міцного джерела допомоги, він чи вона

будуть знати, кому довіряти як порадинику й товаришу. У той же час, маючи для скерування дар Святого Духа, ми можемо постійно служити, щоб зменшити біль, спричинений неправильним вибором, та перев'язувати рани, наскільки це нам дозволять. В іншому випадку ми не служимо ні тим, кого ми любимо, ні самим собі.

Зректися світу

Третя складова втрати нашого життя заради Господа виражена словами Господа: "Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?" (Матвій 16:26). У перекладі Джозефа Сміта Його слова звучать так: "Яка ж користь людині, якщо вона здобуде весь світ, і втім не приймає того, кого Бог висвятив, і загубить свою власну душу і занапащить себе?" (Luke 9:25 [in the Bible appendix]).

Сказати, що зректися світу заради прийняття того, "кого Бог висвятив", є нехтуванням традиційними цінностями в сучасному світі—це, безумовно, применшення.

*Найкращий спосіб
допомогти тим, кого
ми любимо—найкращий
спосіб любити їх—і далі
ставити Спасителя
на перше місце.*

Пріоритети та інтереси навколо нас (а іноді в нас) є надзвичайно егоїстичними: прагнути визнання; наполегливо добиватися своїх прав; всепоглинаюча гонитва за грошами, речами та владою; відчуття того, що заслуговуєш на право жити в комфорті й задоволенні; мета мінімізувати відповідальність та уникати взагалі будь-яких особистих жертв заради інших—і це лише початок переліку.

Це не означає, що ми не маємо прагнути успіху, і навіть виділятися у гідних справах, включаючи освіту і почесну працю. Звичайно, гідні досягнення заслуговують похвали. Але якщо ми хочемо зберегти своє життя, ми завжди маємо пам'ятати, що такі досягнення не є самоціллю, а засобами для досягнення вищої мети. З нашою вірою у Христа ми маємо розглядати політичні, ділові, академічні та подібні форми успіху не як ті, що визначають нас, а як ті, що уможливають наше служіння Богу і ближньому—починаючи з домівки і сягаючи якомога далі, наскільки це можливо, в світі.

Особистий розвиток має значення, якщо він сприяє розвитку рис, подібних до Христових. Вимірюючи успіх, ми визнаємо глибоку істину, що лежить в основі всього іншого,—що наше життя належить Богу, нашому Небесному Батьку та Ісусу Христу, нашому Викупителю. Успіх означає жити в гармонії з Їхньою волею.

На відміну від самозакоханого життя Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) запропонував просте описання кращого шляху:

“Коли ми служимо нашим ближнім, не лише їм допомагають наші навички, але й нам, бо ми по-новому дивимося на власні проблеми. Коли ми турбуємося про інших більше, залишається менше часу на те, щоб перейматися собою! В самій суті дива служіння лежить обіцяння Ісуса що, втративши душу, ми знайдемо її! [Див. Матвій 10:39].

Ми “знайдемо” себе не тільки в сенсі визнання божественного проводу у своєму житті, але чим більше ми служимо своїм ближнім належним чином, тим більше збагачується наша душа. ... Ми стаємо самостійнішими, коли служимо людям—дійсно, так легше “знайти” себе,

адже ще є стільки всього, що можна знайти в собі!”⁴

*Аби виміряти успіх, ми
звертаємося до глибокої
істини, що лежить в
основі всього іншого,—що
наше життя належить
Богу, нашому Небесному
Батьку, та Ісусу Христу,
нашому Викупителю.*

Загубити своє життя, служачи Йому

Нещодавно я дізнався про одну особливу молоду дорослу сестру, яка вирішила служити на місії повного дня. Вона розвинула в собі здатність налагоджувати контакт з людьми майже всіх віросповідань, політичних переконань і національностей. І вона була стурбована тим, що якщо вона цілий день, кожний день носитиме табличку з іменем, то це могло б заважати її ви-

нятковій здібності налагоджувати стосунки. Уже через кілька тижнів перебування на місії вона написала листа додому про простий, але значущий досвід:

“Разом із сестрою Лі я втирала крем в руки старої жінки, яка страждала на артрит,—кожна зі свого боку—поки ми сиділи в її вітальні. Вона не хотіла слухати ніякі усні послання, але дозволила нам заспівати, вона любила наш спів. Дякую тобі, місіонерська чорна табличка з іменем, за дане мені право мати задушевні стосунки з абсолютно незнайомими людьми”.

Завдяки тому, що він перестраждав, Пророк Джозеф Сміт навчився губити своє життя у служінні своєму Вчителю і Другу. Одного разу він сказав: “Я поставив собі за правило: коли Господь повеліває, роби!”⁵

Я думаю, всі ми були б раді досягнути рівня вірності брата Джозефа. Тим не менше, якось йому довелося довгі місяці знемагати у тюрмі в Ліберті, штат Міссурі, страждаючи фізично, але, мабуть, все ж більше емоційно і духовно, бо він не міг допомагати своїй улюбленій дружині, своїм дітям і святим, коли їх кривдили й переслідували. Його одкровення і вказівки привели

їх до Міссурі, аби встановити Сіон, а тепер їх виганяли зі їхніх домівок у зимовий час і гнали через увесь штат.

Незважаючи на все це, в тих умовах у в'язниці він склав натхненний лист до Церкви найбільш вишуканою і надихаючою мовою, окремі частини якого тепер складають 121, 122 і 123 розділи Учення і Завітів, який завершувався такими словами: "Життєрадісно робімо все, що в нашої владі; а тоді стіймо спокійно з найглибшою впевненістю, щоб побачити Боже спасіння і руку Його, яку буде явлено" (УЗ 123:17).

Звичайно ж, найкращим прикладом спасіння свого життя через втрату його є такий вислів: "Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя!" (Матвій 26:42). Віддавши Своє життя, Христос не лише спас Своє власне, але спас і життя всіх нас.

Завдяки Йому ми змогли обміняти те, що було б в іншому випадку марним земним життям, на життя вічне.

Девізом життя Спасителя було—"Я завжди чиню, що [Батькові] до вподоби" (Іван 8:29). Я молюся, щоб ви зробили це девізом вашого життя. Якщо ви це зробите, ви спасете своє життя. ■

З виступу "Спаси своє життя" на духовному вечорі Церковної системи освіти в Університеті Бригама Янга 14 вересня 2014 року. Увесь виступ можна знайти на сайті devotionals.lds.org.

Найкращим прикладом спасіння свого життя через втрату його є такий вислів: "Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя!"

ПОСИЛАННЯ

1. Adam S. Miller, *Letters to a Young Mormon* (2014), 17–18.
2. Див. Martin Chulov, "Iraq's Largest Christian Town Abandoned as ISIS Advance Continues", *The Guardian*, Aug. 7, 2014, theguardian.com.
3. Kenneth Barker, ed., *The NIV Study Bible*, 10th anniversary ed. (1995), 1453.
4. Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (2006), с. 92.
5. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 161.

ОСЯГНУТИ ЄВАНГЕЛІЮ ЗАВДЯКИ МАТЕРИНСТВУ

*Материнство може надавати нам унікальні можливості
вивчати Господню доктрину через Духа.*

Кеті Мак-Гі

Будь-яка мати знає, що весь розклад життя кардинально змінюється після того, як в сім'ю приходять діти. Коли я по-новому навчалася мудро розпоряджатися своїм часом, маючи чотирьох малих дітей, то іноді у мене опускалися руки, особливо якщо це стосувалося вивчення євангелії. Нелегко запланувати вивчення Писань і зробити все можливе, щоб воно було змістовним. Але кілька випадків навчили мене, що якщо я слухняна і перебуваю в молитві, Господь навчатиме мене в інший спосіб.

Наші Небесні Батьки

Одного разу, коли я прасувала, однорічна Клер почала плакати, знаходячись у своєму ліжечку. Вона спала, і я знала, якщо швиденько дам їй сосочку, вона знову засне. Трирічна Люсі гралася в тій кімнаті, де я прасувала. Якусь мить я вагалася, а потім вирішила залишити праску увімкненою, знаючи, що вийду з кімнати лише на якусь мить. “Люсі, ти бачиш праску на моєму високому столику?— запитала я.— Вона ДУЖЕ гаряча. Мені треба дати Клер сосочку. Будь ласка, не доторкайся до праски, поки мене не буде, бо ти обпечешся”.

Я була впевнена, що Люсі зрозуміла, тож швиденько вибігла в іншу кімнату. Я повернулася за якусь мить і почула, як хтось скимлить за стільцем.

“Люсі,— запитала я,— де ти?”

Вона не відповіла.

“З тобою все гаразд? Чому ти ховаєшся?”

Я зайшла за стілець і сіла на підлогу. Вона закрила обличчя руками. Після кількох відмов розповісти мені, що ж сталося, вона зрештою сказала: “Мамусю, я доторкнулася до твоєї праски”.

Спочатку я була збентежена, що вона не послухалася мого застереження. Потім я відчула розпач, що вона заховалася від мене після того, як зробила маленьку помилку, злякавшись, що втратить мою любов і довіру. Я знала, що вона не могла нічого зробити, аби полегшити біль, і лише я могла зарадити їй обпеченому пальчику. Я втішала Люсі і, коли я швиденько йшла з нею до ванної кімнати, щоб полегшити біль, Дух прошепотів у моєму серці: “Те ж саме відчуває Небесний Батько, коли Його діти не дослухаються до Його застережень і не дають Йому полегшити їхній біль, коли вони потребують цього найбільше”. У ту мить я відчула велику радість, що знаю це, і впевненість у тому, що Господь готовий мене навчати.

Чисте милосердя

Кілька років тому мене покликали радником у президентство Товариства допомоги. Я відчувала невідповідність цьому покликанню. Я почала вивчати принцип милосердя. Я молилася, щоб здобути більше

Христового милосердя до сестер, яким служила. Але я не була впевнена, як цей духовний дар виглядає або відчувається.

Одного разу, коли я готувала обід, це занепокоєння ніяк не полишало мене. Моя третя дочка Анні сиділа на площадці між двома прольотами сходів, щось собі метикуючи, як це вміє дворічна дитина. Я спостерігала, як вона нахилилася вперед, щоб схопити іграшку, втратила рівновагу і покотилася вниз по чотирьох чи п'яти сходинках. Я підбігла до неї і намагалася заспокоїти її плач. Я майже заспокоїла її і тут почула схлипування за кухонним столом. Я поглянула туди і побачила, що плаче п'ятирічна Клер.

“Підійди сюди,— сказала я.— Щось не так?”

Вона підбігла до Анні й до мене і ми всі обнялися. Слова, сказані нею, були прямою відповіддю на моє молитовне запитання про милосердя.

“Я побачила, що Анні починає падати, а потім подивилася на неї і подумала, як жаль, що вона впала— сказала Клер.— Краще б я упала зі сходів замість Анні, ніж було бачити, як падає вона”.

У мене відразу ж з'явилася думка, яку доніс до мене Дух: “Оце і є милосердя”.

Зростати у вірі

Нещодавно мій чоловік навчав наших дітей історії про Мойсея. Я сказала: “Думаю, що віра Мойсеевої матері є просто дивовижною! Вона пустила кошик плисти по воді і молилася, щоб Небесний Батько зберіг його. Чи ви можете уявити, якою великою була її віра, щоб довірити Небесному Батькові свою дитину?”

Люсі запитала: “Мамо, а у тебе є така ж велика віра?”

То було глибоке запитання. Я думала якусь мить, а потім поділилася кількома випадками зі свого життя, коли я успішно покладалася на Господа, маючи віру. Обговорення, яке почалося після того, дуже зміцнило всю мою сім'ю. Її запитання виникає в моєму розумі постійно. Я зміцнююся, знаючи, що можу мати віру, яка була у Мойсеевої матері.

Коли я ходжу у вірі, запитую в молитві і слухняно навчаюся, Господь використовує мій досвід матері, щоб навчати Своєї доктрини через Духа. І Він навчає мене часто, незважаючи на обмежену кількість часу через виконання батьківських обов'язків. ■

Автор живе в штаті Аїдахо, США.

Благословення СУБОТНЬОГО ДНЯ

Святі з усього світу розповідають про те, які благословення приходять у їхнє життя завдяки цьому особливому, святому дню.

Марісса Віддісон

Співробітник редакції церковних журналів

Уявіть, що ви отримуєте найважливіше запрошення у своєму житті: можливість провести день з Ісусом Христом. Як би ви підготувалися духовно і фізично до такого дня? Які благословення ви сподіваєтеся отримати від такого відвідування?

Господь запрошує кожного з нас присвятити спілкуванню з Ним день—день Суботній,—який Він благословив і освятив (див. Вихід 20:11). Які благословення ви отримуєте, коли дотримуетесь Суботнього дня у святості? Ось кілька думок від святих з усього світу, які можуть стимулювати ваші ідеї та враження.

Наближення до Бога та Ісуса Христа

Сестра Андреа Жуліан з Сан-Пауло, Бразилія, зрозуміла, що так само як ми зміцнюємо стосунки з земними друзями, коли проводимо з ними час, так і наші стосунки з Небесним Батьком зміцнюються, коли ми думаємо про Нього, поклоняючись Йому в Суботній день.

Коли сестра Жуліан гостювала в одній сім'ї, яка не належала до Церкви, то вирішила прокинутися рановранці в неділю і спробувати знайти дім зборів святих останніх днів у тій місцевості. Коли її сім'я готувалася до захоплюючого відпочинку, сестра Жуліан оглядала всі сусідні вулиці, поки хтось не вказав їй на шпиль, що

виднівся вдалині. Сестра Жуліан змогла побувати на службі поклоніння. “То був найдивовижніший Суботній день,—сказала вона.— Я відчувала любов Небесного Батька так сильно. Я відчувала, що Він радіє, коли Його діти виконують Його вчення. Я здобула сильніше свідчення про Церкву Ісуса Христа”.

Зцілення і допомога

Президент Рассел М. Нельсон, Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, казав про те, як Суботній день благословляв його життя на початку його кар'єри: “Вперше я пізнав приємність Суботи багато років тому, коли, маючи напружений графік роботи хірурга, я відчув, що Субота стала днем особистого зцілення. Наприкінці кожного тижня мої руки боліли від постійного миття їх милом, водою та йоржиком. Мені також потрібен був перепочинок від тягаря дуже відповідальної професії. Неділя давала мені таке потрібне полегшення”¹.

Час для сімейної історії

Не так давно 10-річна Елайза з Едмонтона, пров. Альберта, Канада, виступала на причасних зборах про одне із занять, яким доречно займатися в Суботній день і яке благословило її життя. Оскільки Елайзі часом було

ІЛЮСТРАЦІЇ ПАСКАРЯ КЕМПІОНА

нуднувало в неділю, вона разом із сім'єю вирішила, що індексування—це хороша справа, якою можна спробувати зайнятися. Невдовзі Елайза побачила, що їй подобається працювати з іменами і записами. “Коли я починаю, то мені важко зупинитися”,—розповідала вона присутнім.

Коли прабабуся Елайзи почула, як їй подобається сімейна історія, вона навчила Елайзу тому, як додавати в он-лайн історії та фотографії до їхнього сімейного дерева. “Це так цікаво, мені це подобається!”—сказала Елайза.—Коли я виконую сімейно-історичну роботу, то відчуваю дух Іллі. Це надзвичайне відчуття”.

Натхнення для душі

Сестра Шеріл А. Есплін, перший радник у генеральному президентстві Початкового товариства, свідчила про благословення, яке ми отримуємо, коли причащаємося в Суботній день: “Коли я причащаюся, то

іноді уявляю картину, де воскреслий Спаситель стоїть з простертими руками, як ніби Він готовий прийняти нас в Свої люблячі обійми. Я люблю цю картину. Коли я думаю про це під час прислужування причастя, моя душа відчуває натхнення і я майже чую Спасителеві слова: “Дивіться, Моя рука милості простерта до вас, і хто прийде, того Я прийму; і благословенні ті, хто приходить до Мене” [3 Нефій 9:14]”².

Можливість служити

Старійшина Л. Том Перрі (1922–2015), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав, що одна з причин того, чому нам потрібен відпочинок від наших трудів у неділю, така: щоденна праця позбавляє нас “можливості служити іншим”³.

Служіння у Суботній день—це те, що сестра Зола Аджей полюбила з років свого дитинства в філії Кпонг

у Гані. Коли влітку вона приїжджала додому зі школи-інтернату, то разом з іншими молодими людьми вони ходили групами і відвідували членів Церкви зі своєї філії, які давно не приходили. “То була жертва, тому що більшість з нас були голодними після церкви, а ми були так далеко від дому, що не мали часу поїсти і зібратися разом”,—казала сестра Аджей. Однак жертва була того варта, оскільки вони могли молитися і співати гімни з членами своєї філії та запрошувати їх до церкви і на заходи. Хтось запропонував піти з тими людьми до церкви наступної неділі.

“Завдяки цьому заходу між нами зав’язалася дружба,—казала сестра Аджей.—Дехто з нас зберіг міцну дружбу, а все почалося з нашого рішення піти і повернути наших втрачених друзів, присвятивши цьому кілька годин Суботнього дня”.

Можливість виконувати місіонерську роботу

Якщо у сьогоденному світі ми святимо день Суботній, це неодмінно вирізняє нас з-посеред інших людей, даючи можливість ділитися євангелією природним чином, оскільки інші люди помічають, як сильно відрізняється наша неділя від буднів. Сім’я Девісів відчула це на собі, коли вони жили на острові Гренада зі своєю маленькою донечкою Адрієлл. “Ніхто з друзів Адрієлл не належить до Церкви, і хоча багато з них вірять у Бога, неділя для них—це просто ще один вихідний день”,—пояснює сестра Мак-Кензі Лоер Девіс, мама Адрієлл.

Кілька місяців тому Адрієлл запросили в неділю на святкування дня народження до кінотеатру. Її сім’я вирішила завезти подарунок замість того, щоб іти до кінотеатру і на святкування. “Оскільки ми просто заїхали, щоб побажати їм усього найкращого, то змогли поділитися своїми віруваннями про Суботній день по-дружньому і відкрито,—казала сестра Девіс.—Мені так було радісно, що моя маленька дівчинка вже ділилася євангелією”.

Захист від мирського впливу

В Ученні і Завітах 59:9 сказано: “І щоб ти міг повніше утримувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і піднось свої священнодійства в Мій святий день”. Сучасні пророки та апостоли навчали, що ідея

про утримування “незаплямованими від світу” є водночас запрошенням і обіцяними благословеннями, які нерозривно взаємодіють.

Наприклад, президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, навчав, що якщо ми не будемо відволікатися на мирське в Суботній день, ми матимемо захист, який не дозволить нам надмірно захоплюватися тим, що від світу. “У цей день легкого доступу до матеріальних речей і зростаючого захоплення ними існує надійний захист для нас і наших дітей від пошестей сьогодення. Ключ до цього надійного захисту, як не дивно, може знаходитися в дотриманні Суботнього дня”⁴.

Якісно проведений час із сім’єю

Сім’я Олсонів з Бригам-Сіті, шт. Юта, США, зрозуміла для себе, що зміни навіть одного невеличкого аспекту в проведенні ними Суботнього дня приносять великі благословення. Замість того, щоб дивитися звичайні телепрограми в неділю, вони зосередилися на церковних медіа. Батьки помітили, що перегляд відео на біблійні теми (див. BibleVideos.org) разом з дітьми, запрошує Духа, так само як запитання дітей, які стають поштовхом до змістовного сімейного обговорення.

“Тепер, коли ми не дивимося телевізор у день Суботній, моя увага концентрується на зовсім інших речах,—казала сестра Олсон.—Нам може здаватися, що існує так багато правил стосовно Суботнього дня, але я думаю, що Субота—це день без обмежень, коли йдеться про служіння і милосердя. Якщо ми прийнемо рішення, Суботній день може приносити нам оновлення, даючи сили протистояти світу впродовж наступного тижня”.

Господь навчає нас у Писаннях, що ми повинні “пам’ята[ти] день суботній, щоб святити його” (Вихід 20:8). Коли ми зрозуміємо, що Субота—це надзвичайна можливість прикликати духовні благословення, ті слова стають запрошенням від Нього. Як ми відреагуємо? Які обіцяння приготовані для нас і для наших сімей? ■

ПОСИЛАННЯ

1. Рассел М. Нельсон, “Субота є приємністю”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 129.
2. Шеріл А. Есплін, “Причастя—оновлення душі”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 13.
3. А. Том Перрі, “Суботній день і причастя”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 9.
4. James E. Faust, “The Lord’s Day,” *Ensign*, Nov. 1991, 35.

Більше СПІЛЬНОГО, • НІЖ ВІДМІННОГО

Коли молоді жінки переходять до Товариства допомоги, а ті сестри їх вітають, обидві групи швидко зрозуміють, що у них є багато спільного.

Під час спільного заходу для Товариства молодих жінок і Товариства допомоги, 18-річну дівчину класу Лавр і 81-річну жінку попросили поговорити про їхні перші побачення. “Обидві були приємно здивовані, коли дізналися, скільки спільного в обох випадках, хоча їх розділяють десятиліття”¹. Вони зрозуміли, що мали більше спільного, ніж вони думали.

Перехід з Товариства молодих жінок до Товариства допомоги часто може викликати побоювання, а іноді навіть страх. Як молода жінка ви можете запитати себе: “Що у мене спільного з цими старшими жінками? Чи є для мене місце в Товаристві допомоги?”²

Відповідь на ці запитання—чітке “так”! Як і дві жінки у вищезгаданій історії, ви можете побачити, що маєте більше спільного між собою, ніж ви думали. “Так”, в Товаристві допомоги є для вас місце. Але як і під час будь-якого переходу від одного періоду життя до іншого, нам треба працювати разом, щоб досягнути успіху.

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Бонні Л. Оскарсон
Генеральний президент
Товариства молодих жінок

Я обіцяю вам, молоді жінки, що якщо ви докладете зусиль, аби познайомитися з сестрами у своєму приході, вони благословлять ваше життя і ви станете благословенням для них. З ентузіазмом поставтеся до цього, і нехай усі знають, що ви готові бути активним членом однієї з найдавніших і найбільших жіночих організацій у світі. Ви—важлива складова роботи зі спасіння в останні дні, і як донька, що дотримується завітів з нашим Небесним Батьком, ви готові виконувати свою частину в розбудові царства Божого на землі. Підготуйтеся, щоб відчувати щось прекрасне.

Що можуть робити 18-річні дівчата класу Лавр?

Коли ви оглядаєте кімнату Товариства допомоги, де зібралося багато сестер різного віку, поставте запитання: “Чого я можу навчитися від цих дивовижних жінок?” Коли ви відкриєте свій розум і серце, то будете здивовані, скільки дружніх стосунків у вас зав’яжеться з сестрами, які є старшими за вас, але які можуть поділитися з вами багатим досвідом і мудрістю.

Що можуть зробити провідники Товариства молодих жінок?

Ваше ставлення до активної участі в житті Товариства допомоги може мати великий вплив на те, як молоді жінки у вашому класі будуть до нього ставитися. Ви можете ділитися особистим досвідом, щоб показати, які благословення ви отримали або які благословення пролилися в життя інших сестер завдяки участі в Товаристві допомоги. Вам слід заохочувати 18-річних дівчат класу Лавр з радістю переходити до Товариства допомоги і допомагати їм у цьому.

ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Лінда К. Бертон
Генеральний президент
Товариства допомоги

Як ви, сестри Товариства допомоги, можете бути наставницями “новим сестрам”, аби ми успішно виконували свою частину в роботі зі спасіння? Ви можете допомагати їм зрозуміти, що вони є важливою складовою священної роботи у Божому царстві. Якщо ви поділитесь книгою або посиланням в он-лайн на книгу *Дочки в Моєму царстві*, це допоможе описати нашу священну роботу в Товаристві допомоги.

Ви можете взятися за руки з молодими жінками і відкрити їм серце, готуючись разом до благословень вічного життя. Ви можете розширити своє коло, включаючи до нього молодих жінок. Роблячи так, ви здійснили бажання Люсі Мак Сміт, з яким вона звернулася до перших сестер Товариства допомоги: “Ми повинні дбайливо турбуватися одна про одну, наглядати одна за одною, втішати одна одну і отримувати настанови, щоб ми могли сидіти разом на небесах”³.

Що можуть робити провідники і сестри Товариства допомоги?

Усвідомте, що молоді жінки привносять таланти і дари та велике бажання ділитися. Переконайтеся, що коли молоді жінки приходять до Товариства допомоги, у них є подруга, яка сяде поруч. Дайте їм можливість додати Товариству допомоги свою іскру ентузіазму. Зрозумійте, що не лише ви маєте великий вплив на цих молодих сестер, але що і вони можуть бути сповненим любові прикладом для вас. Якщо ви проводите уроки в Товаристві допомоги, переконайтеся, що наводите ситуації, цікаві для всіх вікових груп, які ви навчаєте,—а не лише для матерів. Молодим жінкам навіть треба давати можливість навчати в Товаристві допомоги. Ви можете спробувати ставити в пару для візитного вчителювання та для служіння молодшу і старшу сестру. Ви можете бути благословенням і допомагати в усуненні вікових перепон. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Carole L. Clark, “Knit Together in Love,” *Ensign*, Oct. 1993, 25.
2. Див. Bonnie L. Oscarson, “Help Young Women Embrace Move to Relief Society,” *Church News*, Aug. 20, 2014.
3. Люсі Мак Сміт, у *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 25.

Перехід

ДО ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ

Минулого року сестра Бонні А. Оскарсон, генеральний президент Товариства молодих жінок, і сестра Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги, розмістили прохання на церковних сторінках у Facebook. Вони просили молодих жінок і сестер Товариства допомоги, а також батьків, провідників і вчителів, які задіяні в тому, щоб надавати допомогу молодим жінкам, поділитися досвідом про перехід з Товариства молодих жінок до Товариства допомоги. Ці два президенти отримали відгуки з усього світу.

Багато молодих жінок висловлювали захоплення, що навколо них є сильні жінки, в той час як інші ставилися до цього стримано.

Далі подано кілька відгуків стосовно того, як зробити перехід з Товариства молодих жінок до Товариства допомоги легшим. Вони поділяються на дві групи: (1) Що ми можемо робити в Товаристві молодих жінок? і (2) Що ми можемо робити в Товаристві допомоги?

У Товаристві молодих жінок

1. ПРИХОДЬТЕ НА ВСТУПНУ ЧАСТИНУ УРОКУ В ТОВАРИСТВІ ДОПОМОГИ.

Багато провідників Товариства допомоги запрошували молодих жінок на вступну частину раз на місяць, а дівчат класу Лавр час від часу на урок.

Джилл, провідник Товариства допомоги, розповіла, що роблять в її приході. Вона написала: “Ми закликаємо молодих жінок сісти поруч із сестрою Товариства допомоги перед зборами, запитати у неї про її життя. Це допомагає молодим жінкам побачити, що сестри Товариства допомоги не відрізняються від них”.

2. ПОЗНАЙОМТЕСЯ В НЕФОРМАЛЬНИХ СИТУАЦІЯХ.

“Я чітко пам’ятаю, як допомагала мити посуд після поминального обіду,—написала Рейчел, молода жінка.—Я почала розмовляти і сміятися з іншими сестрами, які були на кухні, і я відчула себе однією з них. Вони сказали, що впевнені в мені. То був переломний момент для мене”.

Бека, сестра Товариства допомоги, взяла на себе ініціативу познайомитися з молодими жінками. Вона написала: “Я скористалася соціальними медіа, щоб подружитися з молоддю і дізнатися, що

їм подобається. Завдяки цьому ми стали друзями”.

3. НАВЧАЙТЕСЯ ВІД ЖІНОК, ЯКІ ЛЮБЛЯТЬ ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ.

“Я виросла у містечку поблизу Стокгольма. Моя мама виховувала мене сама,—написала Брітт-Марі.—Мені було майже 13, коли ми з мамою охрестилися. Коли мама ходила до Товариства допомоги на вечірні збори, вона брала мене з собою, щоб я не залишалася вдома сама. Коли мені нарешті виповнилося 18, я знала і любила кожну сестру”.

Паула написала: “Мені було 14, коли я навернулася до Церкви, і я намагалася служити вдовам, самотнім матерям і малоактивним сестрам. Невдовзі вони почали запрошувати мене до себе додому на сімейні заходи. Завдяки цьому в мою першу неділю в Товаристві допомоги я опинилася в оточенні мам”.

“Моя мама, бабуся і тітки ділилися своїми свідченнями за допомогою свого прикладу,—написала Ліндсі.—Вони залучали мене до проектів служіння. Я не могла дочекатися, коли вже формально приєднаюся до Товариства допомоги. Перехід не був для мене несподіваним. Мені здавалося, що

я завжди ходила до Товариства допомоги”.

4. ПОКАЗУЙТЕ ПРИКЛАД.

“Я з радістю перейшла до Товариства допомоги,—розповіла Емілі.—Думаю, це частково завдяки тому факту, що я завжди була близькою з моїми провідниками в Товаристві молодих жінок. Вони ставилися до мене з великою повагою. Я без жодних вагань приєдналася до сестер Товариства допомоги, бо думала, що і з ними у мене будуть такі ж стосунки. Так і сталося”.

“Мені б хотілося, аби провідники Товариства допомоги більше розповідали про Товариство допомоги і про любов та сестринство, які там є”,—написала Маріса.

“Провідники мають великий вплив на те, яке загальне враження про Товариство допомоги складеться у молодих жінок,—написала Тесса.—Я думаю, важливо, щоб провідники Товариства молодих жінок заохочували молодих жінок приєднатися до Товариства допомоги, а сестри Товариства допомоги мають їх радо вітати”.

“Я б хотіла, щоб мої провідники Товариства молодих жінок не казали, що в Товаристві допомоги нудно,—написала Аманда.—Внаслідок цього у мене і сформувалося таке ставлення, коли я мала туди переходити”.

У Товаристві допомоги

5. ЗРОБІТЬ ТАК, ЩОБ ПЕРЕХІД НЕ СТАВ ОДОНОРАЗОВОЮ ПОДІЄЮ.

Хоча багато президентів Товариства допомоги роблять щось особливе, аби привітати молоду жінку в її перший день у Товаристві допомоги, з відгуків ми бачимо, що провідники також усвідомлюють, що перехід до Товариства допомоги все ще триває.

Ракель, провідник Товариства допомоги у Бразилії, розповіла, що робило її президентство: “(1) У першу неділю ми давали кожній молодій жінці вітальний пакет. Це завжди радісна мить. (2) Як президентство, ми проводимо невелике навчання з

ними, аби вони знали, що можуть до нас звертатися. (3) Ми запропонували, щоб молодих жінок не покликали відразу до Початкового товариства або до Товариства молодих жінок”.

6. ЗРОБІТЬ УРОКИ ПРИЙНЯТНИМИ ДЛЯ ВСІХ СЕСТЕР.

“Коли я зростала, ми з мамою постійно проводили глибокі розмови на євангельські теми,—пише Крісті,—і я зрозуміла, що Товариство допомоги часто було темою таких розмов”.

Джилліан написала: “Я прагнула здобути духовне розуміння і вдячна, що здобула його”.

“Мені було важко співвідносити себе з уроками і з сестрами, які здавалися набагато старшими за мене”,—писала Маріса.

“Я з радістю слухала думки жінок, які ділилися зі мною баченням мети земного життя, а я цієї мети ще не мала”,—написала Емілі.

7. СІДАЙТЕ ПОРУЧ З ПОДРУГОЮ У НЕДІЛЮ.

“У мене немає нікого з сім’ї, біля кого я могла б сісти,—написала Лейсі, молода жінка.—Коли сестри просто кажуть мені: “Привіт” або сідають біля мене—це все змінює”.

Келлі, сестра Товариства допомоги, сказала про це просто. Вона написала: “Якщо хтось не відчуває себе бажаним, то важко приходити знову”.

На жаль, Ніккі була серед тих сестер, які почували себе незатишно. Те, що вона написала, нагадує нам, що ми завжди можемо щось зробити: “У ситуації, подібній до моєї, хтось би перестав бути активним. Товариство допомоги повинно бути місцем, де ми можемо обняти сестер будь-якого віку, незалежно від того, ким вони є або що зробили”.

Крістал плакала у свій перший день. Вона написала: “Моя колишня провідник Товариства допомоги обняла мене і запросила сісти з нею. Я була серед дружин, мам і бабусь. Я поділилася своїми почуттями, і вони слухали. Уперше в житті я відчувала силу від того, що належу до групи жінок, які намагаються бути більше подібними до Христа. Я відчула таке благословення, що належу до цієї всесвітньої організації”.

8. ДАВАЙТЕ МОЛОДИМ ЖІНКАМ МОЖЛИВІСТЬ СЛУЖИТИ.

“Мене попросили грати на піаніно на наших недільних зборах,—написала Емі.—Знання того, що я потрібна, допомогло мені розвинути відчуття зв’язку з сестрами. Це те, що казав Президент Гордон Б. Хінклі

(1910–2008) про нових членів Церкви; їм потрібні друг, доручення і живлення добрим словом Бога [див. ‘Find the Lambs, Feed the Sheep,’ *Ensign*, May 1999, 108]. Мені потрібно було те ж саме”.

Кейт, сестра, яка нещодавно приєдналася до Товариства допомоги, написала: “Я зрозуміла, що у мене важлива роль у Товаристві допомоги, коли я була покликана вчителем. Я багато чого навчилася. Я ще не заміжня, але відчуваю, що готова до шлюбу і материнства завдяки Товариству допомоги”.

Шарлотт, молода жінка, взяла на себе ініціативу. Вона написала: “Я шукала можливості служити, бо рідко мала можливість відвідувати недільні збори Товариства допомоги. Однак можливостей служити було багато, і це навчило мене про значення Товариства допомоги”.

9. ЗНАЙТЕ, ЩО ВАМ РАДІ Й ВАС ЧЕКАЮТЬ.

Брук написала: “Просте бажання жінок у моєму приході запитувати про те, що для нас є важливим, мало велике значення. Я зрозуміла, що хоча життєвий досвід цих жінок відрізнявся від мого, наші основні сподівання, мрії та страхи були подібними”.

А ось Робін було нелегко. “Я була новенькою і єдиною жінкою мого віку в Товаристві допомоги,—написала вона.—Спочатку мені здавалося, що я не вписуюся”. Однак Робін продовжувала приходити зі своєю мамою. “Поступово я познайомилася з жінками і полюбила

Товариство допомоги та візитне вчителювання”.

Дебора написала: “Я зрозуміла, що була сестрою Товариства допомоги, коли Бонні, моя президент Товариства допомоги, попросила допомогти їй прибрати квартиру однієї сестри. Та сестра жила в бідності, а потім несподівано померла. Коли ми акуратно перебирали речі, які оточували її під час важкого закінчення її життя, ми наткнулися на весільний портрет цієї сестри. З нього на нас дивилася надзвичайно красива брюнетка з сяючими очима у атласній весільній сукні. Бонні тихо сказала: “Саме такою ми її й запам’ятемо”. Я відчувала любов до тієї сестри, якої ніколи не бачила у земному житті. Ми були сестрами в Товаристві допомоги. Ми з Бонні закінчили той день плачучи і обіймаючи одна одну”.

Тож давайте дійсно станемо “колом сестер”, про яке казав президент Бойд К. Пекер (1924–2015), президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, лагідно називаючи так нас, сестер Товариства допомоги. Давайте ж будувати на тому, що нас об’єднує. Наш перехід від Товариства молодих жінок до Товариства допомоги—це Божий шлях зростання і розвитку для нас, Його дочок. Дійсно, як сказано у девізі Товариства допомоги: “Милосердя ніколи не минає” (див. 1 Коринтянам 13:8). ■

Старійшина
Ларрі Р.
Лоуренс
Сімдесятник

СВІТЛО

ДОСКОНАЛОГО ДНЯ

Накопичення якомога більшої кількості світла—це ключ до успішного проходження випробування земного життя.

Можливо, ви здивуєтеся, коли дізнаєтеся, що ваш успіх у житті залежить від того, скільки світла ви здобули, перебуваючи тут. Успіх—це не те, скільки грошей ви заробили, або скільки медалей отримали, або скільки слави здобули. Справжня мета нашого існування—здобути світло.

Наші фізичні тіла зростають швидше, коли ми годуємо їх поживною їжею. Наш дух стає яскравішим, коли ми живимо його світлом. “Бог є світло, і немає в Нім жадної темряви!” (1 Івана 1:5). Наш Небесний Батько колись був смертним чоловіком, Який поступово розвивався, поки не став істотою, що має повноту світла. Він хоче того самого для вас і для мене, бо повнота світла означає повноту радості.

Наш Небесний Батько любить нас так сильно, що коли ми залишали своє доземне життя, аби прийти на землю, Він дав кожному з нас прощальний подарунок: Світло Христа, нашу совість. Як сказано в Писаннях: “Дух дає світло кожній людині, яка приходить у світ” (УЗ 84:46).

Найбільше бажання Небесного Батька—це щоб ми йшли за світлом, з яким народилися, аби ми могли отримати більше світла. Якщо ми продовжуємо йти за світлом, яке наш Батько проливає на нас, ми отримуємо більше світла і стаємо більше подібними до Нього.

Дар Святого Духа—крім світла, з яким ми народилися—дає нам великі переваги. Це—один з найбільших дарів, які ми можемо отримати в смертному житті, бо він дає більше можливостей для отримання світла та істини. Без

МИ ЗДОБУВАЄМО БІЛЬШЕ СВІТЛА, КОЛИ:

- Любимо інших.
- Вивчаємо Писання.
- Дотримуємося заповідей.
- Дослухаємося до Святого Духа.
- Служимо у храмі.

Святого Духа ми подібні до людини, яка повільно іде додому в темряві, маючи за дороговказ ліхтарик. Коли ми приймаємо євангелію Ісуса Христа і христимося, нам пропонують прожектор і провідника, який знає шлях. Тепер ми можемо йти швидше і бачити шлях, що веде додому.

Зростати у світлі

“Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24).

Цей вірш досконало підсумовує нашу мету на землі. Вічний розвиток просто означає зростання у світлі. Коли наш дух стає все яскравішим і яскравішим, ми рухаємося в напрямку того “дня досконалого”, коли можемо бути *як Бог і з Богом*.

Подумайте про таку концепцію світла, коли наступного разу прийдете на сесію ендаументу в храмі. Ви починаєте у тьмяно освітленій кімнаті. У міру зростання вашого знання, кімната стає світлішою. І нарешті ваша подорож до світла приводить вас до славетної celestially кімнати. Наш досвід у храмі є символом нашої подорожі на землі. Усе стає яскравішим і яскравішим, поки ми нарешті не повернемося в присутність Господа.

Надзвичайно яскраве світло є ознакою кожної воскреслої celestially істоти. Коли ангел Мороній явився у кімнаті Джозефа, юний пророк помітив, що “обличчя його було подібне блискавиці” (Джозеф Сміт—Історія 1:32). Матвій скористався такими ж словами, аби описати ангелів біля гробниці Господа, написавши, що їх “постать була, як та блискавка” (Матвій 28:3).

Коли для кожного з нас настане час воскресіння, яким чином Господь буде вирішувати, яку славу ми отримали: телестіальну, террестіальну чи celestially? Відповідь легша, ніж вам може здаватися. Якщо ми накопили достатньо celestially світла в нашому дусі, ми воскреснемо в celestially тілі. Якщо ми накопили достатньо світла лише для того, щоб бути гідними террестіального або телестіального тіла, такою і буде слава, яку ми отримаємо під час Воскресіння.

В Ученні і Завітах пояснюється:

“Ваша слава буде тією славою, якою оживлено ваші тіла.

Ви, кого оживлено часткою цілестіальної слави, отримаєте тоді від неї ж, саме повноту” (УЗ 88:28–29).

Доки ми залишаємося на прямому і вузькому шляху, намагаючись жити за заповідями і вдосконалювати

енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов’ю” (Мороній 7:48). Любов швидко приносить більше світла нашим духам; суперечки і заздрість витісняють світло.

Пам’ятайте, що перша заповідь—любити Господа всім своїм серцем, душею і розумом (див. Матвій 22:37–38). Якщо ми любимо Бога і ставимо Його на перше місце у своєму житті, винагорода є величезною. Ісус навчав: “І якщо ваше око буде єдиноспрямованим до *Моєї* слави, ваші тіла буде цілковито сповнено світлом” (УЗ 88:67; курсив додано).

Друга заповідь—любити нашого ближнього, як самих себе (див. Матвій 22:39). Досягнути цього може бути складніше, бо наші ближні не є досконалими. Справжній секрет того, як навчитися любити інших, такий—служити їм. Саме тому нам легко любити своїх дітей, хоча вони теж далекі від досконалості.

Чим більше ви служите, тим більше ви любите, і чим більше ви любите, тим більше світла ви отримуєте.

Місіонери—як літні, так і молоді—

починають сяяти настільки, що це стає помітним для інших. Служіння повного дня винагороджується великою кількістю духовного світла.

Вивчайте Писання

Немає короткого шляху до вивчення істини. Ви маєте приділяти час читанню Писань і вчень пророків. Якщо ви хочете зростати духовно, ви маєте жити свій дух, бенкетуючи словом кожного дня. Згідно з Ученням і Завітами, істина—це лише інша назва світла (див. УЗ 84:45).

Перш ніж відкривати кожного дня свої Писання, моліться, щоб ви могли дізнатися про щось нове, що додасть світла вашому духові. Тоді досліджуйте, щоб отримати нове бачення і розуміння. Також запитуйте себе: “Як прочитане стосується мого життя?” Вам треба мати бажання приділяти час, якщо ви хочете здобути більше світла.

себе, ми накопичуємо світло. Але що відбувається, коли ми сходимо зі шляху і порушуємо заповіді? Що відбувається з нашим світлом?

У Писаннях про це сказано чітко: “А той, хто не кається, від того буде забрано навіть те світло, яке він *отримав*” (УЗ 1:33; курсив додано). Іншими словами, у той час як деякі люди здобувають світло, інші його втрачають. Сатана може забирати світло кожного разу, коли ми не діємо згідно з істиною (див. УЗ 93:39).

Важливо запитати: як ми можемо отримувати більше світла, аби воно яскравішало і яскравішало в нас? Я пропоную п’ять способів.

Любіть інших людей

Один з найкращих способів здобути світло—це навчитися любити так, як любить наш Небесний Батько. Ми називаємо таку любов *милосердям*. Мормон закликає нас: “Моліться Батькові з усією

Споріднене джерело світла для нашого духа міститься в зачуванні уривків з Писань напам'ять. Старійшина Річард Г. Скотт (1928–2015), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав: “Писання подібні до сполохів світла, що освітлюють наш розум”,

і що “велику силу дає зачування уривків з Писань”¹. Вивчені уривки стають дарунком, який ви даєте собі—дарунком, що залишається назавжди і дає все більше і більше світла.

Дотримуйтеся заповідей.

Відкриваючи для себе заповіді в Писаннях, виконуйте їх. Наприклад, якщо ви читаете божественну пораду “відходьте до сну рано”, щоб вам не бути втомленими; “уставайте рано” (УЗ 88:124), то вам краще послухатися. Якщо ви читаете Учення і Завіти і бачите заповідь “Не кажи злого про твого ближнього” (УЗ 42:27), тоді вам краще слідкувати за тим, що ви з цього моменту і надалі будете казати. Вивчаючи істину, ви повинні застосовувати її, аби накопичувати світло.

Якщо ви накопичуєте світло, але не використовуєте його, ви можете втратити його.

Дослухайтесь до Святого Духа

Саме дослухаючись до Святого Духа, Президент Томас С. Монсон здобув так багато світла. Він навчився діяти за спонуканнями і враженнями, які отримував. Писання навчають: “І кожний, хто прислухається до голосу Духа, приходить до Бога” (УЗ 84:47).

Якщо ви сподіваєтеся отримати духовні спонукання, вони прийдуть. Якщо ви будете діяти відповідно до них, ви будете отримувати більше. Якщо Святий Дух просить вас зробити щось важке (наприклад, облишити погану звичку), і ви послухаетесь та будете діяти за спонуканням, то помітите ривок у духовному зростанні і великий вилив світла.

Служіть у храмі

Коли ми думаємо про Господні храми, то інстинктивно думаємо про світло. Наприклад, розгляньмо, що писав пророк Джозеф Сміт про освячення Кертлендського храму в 1836 році: “Люди з усієї округи збіглися разом (почувши незвичні звуки зсередини і побачивши яскраве світло, подібне до стовпа полум'я, яке почало на храмі)”².

Завдяки храмовому служінню можна отримати так багато світла та істини, що храм можна назвати Господнім Університетом. Храмове світло приносить вашому духу навіть більшу користь, ніж сонячне світло вашому тілу. Подумайте про благословення, які ви отримаєте, якщо зможете купатися в небесному світлі регулярно.

Будьте світлом

Кожен храм, кожна каплиця, кожен офіс місії, кожен дім святих останніх днів і кожен член Церкви має бути світлом для світу. Як нагадував святим Петро у свій час, Бог “покликав вас із темряви до дивного світла Свого” (1 Петра 2:9).

Я молюся про те, щоб ми могли присвячувати все своє життя накопиченню якомога більшої кількості світла. Я свідчу, що саме це і є ключем до успішного проходження перевірки у смертному житті. Я свідчу, що ми можемо здобувати світло, виконуючи вищеподані поради. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Річард Г. Скотт, “Сила Писань”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 6.
2. Joseph Smith, in *History of the Church*, 2:428.

Святий, безгрішний Чоловік

Палко $\text{♩} = 104-120$

Слова: Девіда Б. Ларсена
Музика: Дженіс Кеш Перрі

1. Свя - тий, без-гріш - ний Чо - ло - вік, є - ди - ний на зем - лі, Сам
2. Свя - тий, без-гріш - ний Чо - ло - вік, по - слуш - ний Бо - го - ві, Він
3. Свя - тий, без-гріш - ний Чо - ло - вік із сер - цем скру - ше - ним, За
4. Свя - тий, без-гріш - ний Чо - ло - вік на тре - тій день вос - крес, Він

Бо - жий Син здій - снив та - ке, що жо - ден би не зміг. Як -
во - лю Бать - ку під - ко - рив, щоб план Йо - го здій - снить. Лиш
всіх сми - рен - но від - страж - дав і ці - ну за - пла - тив. Ця
си - лу що у - сім нам дав — з мо - ги - ли під - вес - тись. В Хри -

що б не той Спо - ку - ти дар, все люд - ство б зги - ну - ло; Як -
чис - та жер - тва Гос - по - да, мог - ла здо - ла - ти гріх — Він
жер - тва ста - ла пов - но - ю, ко - ли за - ра - ди нас У -
сті всі лю - ди о - жи - вуть, не - мов ве - сня - ний цвіт. Він

що б не жер - тва Гос - по - да, труд Бо - га б став ні - що.
ви - ку - пив від смер - ті нас і всіх бла - го - сло - вив.
мер Спа - си - тель на хре - сті, щоб віч - но ми жи - ли.
тлін - ня смер - ті по - до - лав, мо - ги - лу пе - ре - міг.

На створення пісні надихнув виступ
Старійшини Джеффі Р. Холланда,
"Де правосуддя, милість і любов з'єднав",
Генеральна конференція, квітень 2015 р.

Авторське право © 2016, Девід Б. Ларсен і Дженіс Кеш
Перрі. Усі права застережено. Цю пісню можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього вико-
ристання. Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

Через певний час, коли я сидів у своєму бліндажі, читаючи Книгу Мормона, то вирішив зробити те, про що кажуть Писання, і запитати у Бога, чи Книга Мормона істинна.

ВІЙНА ПРИНЕСЛА МЕНІ МИР

Через 5 днів після закінчення середньої школи я записався до збройних сил. Перед відправкою до В'єтнаму у мене було чітке враження, що моє служіння у збройних силах було початком духовної подорожі.

Через дві години після того як я прибув до свого нового підрозділу, ворожі ракети вибухнули в нашому таборі. Після цього вночі був мінометний обстріл. Все здавалося пригодною, поки на наступному тижні не загинуло кілька чоловік. Це повернуло мене до реальності, і я почав думати про сенс життя.

Невдовзі я познайомився з командиром екіпажу гелікоптера на ім'я Грейг Стівенс. Одного дня розмова торкнулася теми релігії. Він сказав мені, що він є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і запитав, чи хочу я дізнатися більше. Хоча мої батьки не належали до Церкви, вони навчали мене вірити в Ісуса Христа.

Того вечора в порожньому бліндажі Грейг провів зі мною першу бесіду. Те, що мені запам'яталося—це не логіка обговорення чи манера, в якій він проводив бесіду, але скоріше—щирість і смирення цього молодого солдата.

Наступні кілька днів Грейг викладав мені інші бесіди. Після кожної з них ми ставали на коліна в молитві. Він завжди просив мене помолитися, але мені здавалося, що я не можу. Я пам'ятаю, як мене збентежив певний принцип учення, і я вирішив, що більше не хочу нічого чути про Церкву. Грейг наступні кілька днів шукав когось, хто міг би відповісти на мої питання.

Уже смеркалося, коли він привів поговорити зі мною пілота гелікоптера—колишнього місіонера—з іншого підрозділу. Цей брат відповів на всі мої запитання і свідчив, що він знає, що Церква істинна. Потім він сказав, що я

повністю готовий до хрищення. Я не міг вимовити жодного слова. Коли він закінчив говорити, я піймав себе на думці: "А знаєш, він таки правий".

Через певний час, коли я сидів у своєму бліндажі, читаючи Книгу Мормона, то вирішив зробити те, про що кажуть Писання, і запитав у Бога, чи Книга Мормона істинна (див. Мороній 10:4–5). Схиливши голову, я звернувся із запитанням до Господа. Як тільки я так зробив, то відразу ж відчув тепло і мир, яких раніше ніколи не відчував. Я знав, що Бог відповів на мою молитву. Я знав, що Книга Мормона—істинна. Знаючи, що Книга Мормона істинна, я знаю, що Джозеф Сміт мав бути пророком. Невдовзі після цього я охристився в Тонкінській затоці.

Коли я вийшов із вод хрищення, то мав відчуття того, що я повністю чистий. Життя ніколи не було таким приємним. Мені треба було поїхати за тисячі кілометрів на війну, але зрештою я знайшов мир для своєї душі, якого прагнув. ■

Роберт Свенсон, шт. Алабама, США

ЧИМ Я МОЖУ ДОПОМОГТИ?

Я сиділа у вітальні й плакала. Лише кілька днів тому стався викидень, і я постійно думала про втрату дитини. Так багато всього нагадувало мені про трагедію, особливо шафа, наповнена одягом для вагітних.

Кожного разу, коли я заходила у свою кімнату, здавалося, що одяг дивиться на мене з вішалок. Більшість одягу була абсолютно нова, а його ще не одягала, і це нагадувало мені про те, що я більше не вагітна. Я все ще була надто слабка, і не могла стояти більше кількох секунд, тому не складала його.

Раптом хтось постукав до мене у двері. Коли я відкрила, то побачила на порозі мою візитну вчительку. Це була та сама візитна вчителька, яка наглядала за моїми дітьми, коли лікар підтвердив моему чоловіку й мені, що у мене викидень.

“Чи можу я щось для вас зробити?”—запитала вона.

“Так,—відповіла я.— Ви можете допомогти мені скласти одяг для вагітних”.

Я провела її до спальні, все повиймала з шухлядок і познімала з вішалок. Я лежала в ліжку, поки вона складала мій одяг і акуратно перекладала його в коробки. Коли перемотані скотчем коробки вона знесла вниз, аби я їх не бачила, я відчула, що мені стало легше.

Потім вона пішла на кухню, завантажила посудомийку, повитирила стільниці та все поприбирала, бо я ще не

могла виконувати цю роботу. Коли вона пішла, мій дім був чистий, мій одяг не висів перед очима, а на серці вже не було так важко.

Апостол Іван навчав: “Страха немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть” (1 Івана 4:18). Коли ми простягаємо руку допомоги, щоб поділитися Спасителевою любов’ю, ми зміцнені Їїго відвагою. Оскільки моя візитна вчителька була сповнена Христовою любов’ю, вона відразу ж прийшла, коли Дух спонукав її це зробити.

Ми отримали багато виявів любові у той жахливий час: квіти, листівки, тістечка і допомогу в догляді за дітьми—за все це ми вдячні. Але вияв любові, який допоміг мені найбільше—це коли моя візитна вчителька, не знаючи, як сильно я потребую її допомоги, постукала у двері і запитала: “Чим я можу допомогти?” ■
Лоралі Левітт, шт. Вашингтон, США

Я лежала в ліжку, поки вона складала мій одяг і акуратно перекладала його в коробки.

КУЩІ ОЖИНИ

На західному узбережжі Канади ожина росте, як бур'ян. Ця рослина пускає паростки і росте повсюди, а потім заповнює все, куди може дотягнутися—поля, узбіччя, дороги та узбережжя обрамлені кущами ожини. Восени сусіди разом збирають ягоди і використовують їх вдома.

Коли одного року я збирала ягоди зі всіма, то вирішила, що назбираю не лише достатньо для того, щоб наварити варення для себе і своєї сім'ї, але ще й для тих сестер, яких відвідую як візитна вчителька. Найкраще місце для збирання ожини неподалік від мого дому—це біля початкової школи, де дороги й поля обрамлені кущами

ожини заввишки майже 2,5 метри. Я вже збирала там ягоди на минулому тижні, і я знала, що багато людей також ходили туди, тож, можливо, там не залишилося багато ягід.

Готуючись збирати ягоди, я подумала що спробую піти ще в інше місце. З вікна своєї кухні я бачила одне незаймане місце поблизу вулиці. Туди навряд чи хтось добирався, а пагони розповзлися майже на півгектара. Звичайно ж, мають бути ділянки, де повно ягід і їх ще ніхто не збирав. Я поставила відра на задні сидіння автомобіля і поїхала.

Невдовзі розпашіла, вся в подряпинах і розгублена я стояла посеред півгектара кущів. На гілках нічого

не було. Було багато колючок, але жодних ознак квітів чи ягід. Я знайшла рівно три ягоди на всій тій ділянці й не могла зрозуміти, чому. Однак мої банки для варення треба було наповнити, тож я попрямувала до школи, щоб побачити, чи залишилися ягоди там.

Коли я дісталася до поля біля школи, то побачила, що там ягід було більше, ніж мені потрібно, і ще були й такі, що достигали, хоча багато людей їх там збирало. Раптом я зрозуміла причину: кущі ожини родять рясніше, коли ягоди збирають. Оскільки всі люди по сусідству роками збирають ягоди на цьому клаптику, кущі приносять урожай рік за роком. Там, де кущів

Я попрямувала до школи, щоб побачити, чи не залишилося там ягід.

ПОМОЖИ НЕДОВІРСТВУ МОЄМУ

ніхто не торкається, вони сохнуть і не дають плодів. Завдяки тому, що всі ми приходили на цей клаптик упродовж років, то й урожай був рясним—плодів було більше, ніж всім нам було потрібно.

Цей випадок нагадав мені про те, як діють десятина і пожертвування від посту. Господь пообіцяв нам, що коли ми платимо десятину, Він відкриє “вікна небес і ... пролл[є] благословення, що не буде достатньо місця прийняти його” (3 Нефій 24:10). Коли ми ділимося тим, що маємо, за допомогою натхнених церковних програм, то створюємо матеріальну і духовну рясноту нашим сім'ям, громадам і собі. ■
Ріаннон Гейнор, шт. Каліфорнія, США

Якось на вихідні я прокинулася і нічого не чула своїм лівим вухом. Я зателефонувала лору і записалася на прийом.

Лікар відразу ж направив мене на аудіограму, щоб перевірити слух. Я почала хвилюватися, коли не змогла почути лівим вухом жодного звуку під час перевірки. У кінці перевірки аудіолог зробив висновок, що у мене сталася сенсоневральна тугоухість, тобто було пошкоджено черепномозковий нерв, що відповідав за слух.

Я була приголомшена. Мені було лише 26 років, а мова вже йшла про слуховий апарат. Серед того, що мені подобалося найбільше, була музика. Чи зможу я й далі грати на інструментах і співати?

Лікар прописав стероїд, щоб побачити, чи це допоможе, але він був переконаний, що я назавжди втратила слух.

Невдовзі я вже не могла стримувати свої емоції, і розплакалась. Я боялася того, що буде в майбутньому, і мені було сумно, що я ніколи знову не буду мати нормальний слух.

Того вечора мій чоловік Брайян запропонував дати мені благословення священства. Я сподівалася, що благословення, яке він мені дасть, втішить і зміцнить мене, щоб я могла справлятися з втратою слуху, але натомість Брайян пообіцяв у своєму благословенні, що мій слух повністю відновиться. Я не могла цьому повірити.

“Мабуть, мій чоловік помиляється”,—подумала я.—У лікаря було багато таких пацієнтів, як я, і він сказав, що мій слух не відновиться.

Після того я запитала Брайяна, чи він вважає, що обіцяне благословення було його волею чи волею Господа. Брайян відповів, що відчував сильне спонукання дати таке обіцяння. Це мене не переконало.

Коли я обмірковувала свою ситуацію, то пригадала вірш з Євангелії від Марка, коли Ісус казав сповненому безнадії батьку: “Тому, хто вірує, все можливе!” Чоловік відповів: “Вірую, Господи,—поможи недовірству моєму!” (Марк 9:23–24). Таким було моє благання до Небесного Батька. Я хотіла вірити, що буду зцілена, але не мала впевненості. Мені не вистачало віри в те, що Господь допоможе мені в моїй складній ситуації.

Після молитви я подумала про урок, який проводила для молодих жінок і в якому йшлося про силу благословення священства. Я дала завдання класові попросити благословення і пообіцяла, що Господь зцілить хворих завдяки благословенням. Як я могла сподіватися, що вони повірять, якщо мені не вистачало віри? Я вирішила покласти свою довіру на Господа—Він не обманював мене до того.

Через два тижні мій слух повністю відновився. Аудіолог і лікар не могли повірити.

Я вічно буду вдячна Небесному Батькові, що мій слух відновився, але я ще більше буду вдячна за урок, який засвоїла. Навіть якщо й не завжди нам буде обіцяно таке благословення, я знаю, що Господь нас благословить, якщо ми будемо мати віру і покладатимемося на Нього. ■
Стефані Х'юз, шт. Техас, США

ВІДЧУТИ ДУХ ІНСТИТУТУ РЕЛІГІЇ

Іноді негативне оточення в університеті обтяжувало мене. Коли я відчула атмосферу в інституті релігії, я зрозуміла, що була не самотня.

Дженніфер Бооркес Гомес

На початку навчання в коледжі мені подобалося належати до студентства і бачити ентузіазм своїх однокурсників. Дякуючи Небесному Батькові, Постійному фонду освіти і підтримці своєї сім'ї, моя мрія здійснювалася.

Під час перших тижнів занять я зрозуміла, що упродовж наступних п'яти років на мене чекає важка праця: домашні завдання, опитування, тести і проекти. Мені почали подобатися вибір професії

та мій коледж, але я також зрозуміла, що до того я жила відокремлено від світу. Я чітко бачила, що я відрізняюся від інших студентів. Вони слухали музику з непристойними словами, а їхні розмови точилися навколо аморальності, вживання наркотиків і алкоголю у вихідні дні.

Одногрупники багато разів запрошували мене разом з ними проводити вихідні. Після того як я розповіла про свої норми і свою релігію, багато людей з повагою поставилися до моїх поглядів і перестали наполегливо запрошувати мене, але набагато більше було тих, хто глузував з моїх вірувань. Я намагалася не зважати на ті зауваження, але виникала думка: "Чи зможу я жити з цим весь час?" Я молилася постійно, аби отримати силу і не почуватися самотньою. Але я не відчувала, що отримую відповідь на ці молитви. Тоді я усвідомила, що все, що відбувається навколо мене в університеті, ніколи не зміниться. Хоча я була в університеті, я продовжувала відвідувати Товариство молодих жінок, тож

однієї неділі на причасних зборах я дізналася про інститут релігії. Я вирішила піти до інституту наступної середи і розпитати про Постійний фонд освіти.

Після довгого напруженого дня в університеті я пішла до інституту релігії. Я добиралася громадським транспортом, тож сіла і почала читати наступний розділ домашнього завдання. Я глибоко зітхнула, думаючи, що треба перерватися, і підвела погляд, щоб побачити, що біля мене відбувається щось непристойне. На своїй зупинці я вийшла і попрямувала до інституту, думаючи про домашнє завдання, яке треба було здати завтра.

Хоча я жила за євангельськими нормами, однак коли входила до будівлі інституту, то була пригнічена думкою про своє університетське оточення. Я увійшла і побачила дорослу молодь студентського віку, скромно одягнуту, і почула як вони з повагою розмовляють одне з одним. Які курси їм узяти цього семестру? Учення і Завіти? Книга Мормона? Підготовка до місії?

Я підійшла до діловода, отримала відповідь на запитання, яке мала, і повернулася, щоб іти. Біля виходу я озирнулася, відчуючи атмосферу інституту. Я вийшла з дверей, і сльози наповнили мої очі, бо я відчувала велику радість. Я їхала додому громадським транспортом, по дорозі плачучи і усміхаючись. Мені спало на думку ось що: я не самотня.

У ту ж мить я отримала відповідь

на мої молитви. Я відчула Дух, подумала про свій досвід і подякувала Небесному Батькові за радість, яку приносить віра в євангелію.

Коли я прийшла додому, то обняла маму і розповіла їй про чудовий досвід, завдяки якому відчула любов Бога. Він ніколи не залишав мене і завжди був зі мною, так само, як Він перебуває з кожним з нас тоді, коли ми потребуємо Його найбільше. Я ходила до інституту релігії усі роки, поки навчалася в коледжі, і познайомилася з багатьма людьми, які залишилися моїми хорошими друзями. Однак Ісус Христос—це найкраще джерело любові і підтримки, і Він ніколи не залишить нас самотніми. ■

Автор живе в Колумбії.

СИЛА ІНСТИТУТУ

“Я знаю силу, яку приносить участь у програмі семінарії та інституту релігії. Це збагатило моє життя, і я знаю, що воно збагатить і ваше. Завдяки цьому навколо вас буде міцний захист, який

звільнить вас від спокус і випробувань світу. Знання євангелії приносить великі благословення. І я не знаю кращого місця для молодих людей Церкви, де вони можуть здобувати особливе знання про священні речі, ніж інститут релігії”.

Старійшина Л. Том Перрі (1922–2015), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Receive Truth,” *Ensign*, Nov. 1997, 61–62.

Старійшина
М. Рассел
Баллард

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

СПОКУТА

нашого Спасителя

*Якби ми могли по-справжньому зрозуміти
Спокуту Господа Ісуса Христа, ми б зрозуміли, якими
цінними є кожен окремий син чи дочка Бога.*

У січні 2004 року наша сім'я переживала трагічну втрату нашого онука Натана під час авіакатастрофи. Натан служив у російськомовній Балтійській місії. Він любив людей і знав, що служити Господу—це привілей. А через три місяці після того, як я запечатав на вічність його шлюб з його коханою Дженніфер, цей нещасний випадок забрав його життя. Те, що Натана було забрано з нашого земного життя настільки несподівано, змусило нас звернутися всім серцем і думками до Спокути Господа Ісуса Христа. Хоч я нездатний виразити словами усе значення Спокути Христа, я молюся, щоб міг пояснити, що Його спокута означає для мене і нашої сім'ї і що вона також може означати для вас і вашої сім'ї.

Дорогоцінне народження Спасителя, життя, Спокута в Гефсиманському саду, страждання на хресті, поховання в гробі Йосипа і славетне воскресіння—усе перетворилося для нас на оновлену реальність. Воскресіння Спасителя гарантує усім нам, що одного дня ми, так само, як і Він, воскресемо. Яким заспокоєнням, якою втіхою є цей великий дар, що приходить через сповнену любові благодать Ісуса Христа, Спасителя і Викупителя всього людства. Завдяки Йому ми знаємо, що зможемо знову бути з Натаном.

Немає сильнішого вияву любові, ніж героїчна Спокута, здійснена Сином Бога. Якби не існувало плану нашого Небесного Батька, створеного до

початку світу, то в буквальному розумінні все людство—покоління минулі, теперішні і майбутні—лишилося б без сподівання на вічний розвиток. Внаслідок Адамової провини смертні люди були відділені від Бога (див. Римлянам 6:23), і так було б назавжди, якби не було знайдено способу розірвати пута смерті. Це було нелегко, бо вимагало вікарної жертви одного, хто

Він став навколішки серед вузлуватих оливкових дерев, і якимось незбагненним способом, який жоден з нас не може повністю осягнути, Спаситель взяв на Себе гріхи світу.

був безгрішним, і таким чином міг узяти на Себе гріхи всього людства.

На щастя, Ісус Христос сміливо приніс цю жертву в стародавньому Єрусалимі. Там, у тихій самотності Гефсиманського саду, Він став навколішки серед вузлуватих оливкових дерев, і якимось незбагненним способом, який жоден з нас не може повністю збагнути, Спаситель взяв на Себе гріхи світу. Хоча Його життя було чистим і безгрішним, Він зніс всю кару за гріх—ваш, мій і кожного, хто будь-коли жив. Його розумові, емоційні і духовні муки були настільки великими, що краплі крові сочилися з кожної Його пори (див. Лука 22:44; УЗ 19:18). Більш того, Ісус відстраждав добровільно, щоб усі ми мали можливість омитися і стати чистими—через нашу віру в Нього, покаяння у гріхах, хрищення істиною владою священства, отримання очищувального дару Святого Духа під час конфірмації і прийняття всіх інших важливих обрядів. Без спокути Господа жодне з цих благословень не було б досяжним для нас, і ми не змогли б стати гідними і підготовленими повернутися в присутність Бога і жити з Ним.

Я вірю, що якби ми могли по-справжньому зрозуміти Спокуту Господа Ісуса Христа, ми б зрозуміли, якими цінними є *кожен* окремий син чи дочка Бога. Я вірю,

що вічна мета нашого Небесного Батька для Його дітей загалом досягається шляхом малих і простих справ, які ми робимо один для одного. Серцем англійського слова *atonement* (спокута) є слово *one* (один). Якби все людство зрозуміло це, не було б жодної людини, про яку б ми не турбувалися, незалежно від їхнього віку, раси, статі, релігії або соціального чи економічного становища. Ми б намагалися наслідувати Спасителя і ніколи б не були злими, байдужими, нечемними або нечутливими до інших.

Якби ми по-справжньому зрозуміли Спокуту і вічну цінність кожної душі, ми б розшукували заблукалого хлопчика і дівчинку, кожну заблукалу дитину Бога. Ми б допомогли їм дізнатися про любов Христа до них. Ми б зробили все, що в наших силах, щоб підготувати їх до отримання спасительних обрядів євангелії.

Коли я думаю про свого онука Натана і те, яким цінним він є для нас, я можу бачити і ясніше відчувати, що має Небесний Батько відчувати до всіх Своїх дітей. Ми не хочемо, щоб Бог плакав через те, що ми не зробили всього, що могли б, аби поділитися з усіма Його дітьми відкритими істинами євангелії. Я молюся, щоб кожен з вас намагався дізнатися про благословення Спокути і щоб ви намагалися бути гідними служити Господові на місіонерській ниві. Саме Ісус сказав: “І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки *одну* душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!” (УЗ 18:15; курсив додано). Не тільки ваша радість, великою буде *радість Господа* за душу, яка покалася! Бо для Нього цінним є *кожний*.

Наш Небесний Батько дотягнувся до нас через Спокуту нашого Спасителя. Він запрошує всіх “прий[ти] до Христа, Який є Святи[м] Ізраїля, і скуштува[ти] Його спасіння, і силу Його викуплення” (Омній 1:26). Він навчав нас, що через вірність принципам євангелії, через отримання відновлених обрядів спасіння, через постійне служіння і після того, як ми витерпимо до кінця, ми зможемо повернутися до Його священної присутності. Чи існує у світі щось інше, що було б так важливо знати, як це?

Якби ми по-справжньому розуміли Спокуту і вічну цінність кожної душі, ми б розшукували заблукалого хлопчика і дівчинку, кожну заблукалу дитину Бога. Ми б допомогли їм дізнатися про любов Христа до них.

На жаль, у теперішньому світі про важливість людини судять за розмірами аудиторії, перед якою вона виступає. Саме в такий спосіб оцінюють засоби інформації і спортивні програми, саме так іноді визначається успіх у бізнесі та популярність уряду. Ось, мабуть, чому такі ролі, як батько, мати і місіонер рідко отримують тривалі аплодисменти. Батьки, матері і місіонери “виступають” перед дуже малими аудиторіями. Однак для Господа може бути тільки *один розмір* аудиторії, що має постійне значення—і він дійсно *один*—це один з нас: ви, я і *кожна* дитина Бога. Парадокс Спокути в тому, що вона є нескінченною і вічною, а стосується людей індивідуально, однієї особи за раз.

Ніколи, ніколи не забувайте про цінність *однієї* людини. Завжди пам’ятайте просту настанову Господа: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте” (Іван 14:15). Завжди намагайтеся жити гідно усіх священних благословень Спокути Господа Ісуса Христа. У своїй скорботі через розлуку з нашим дорогим Натаном, ми відчуваємо мир, який може дати тільки Спаситель і Викупитель. Члени нашої сім’ї один за одним зосередилися на Ньому, і ми тепер співаємо з великою подякою і розумінням:

*“Як осягнуть мені, що Він зробив
для нас?
Життя віддав за нас!
Як осягнуть мені цю святую любов?”
 (“О, як осягнути Ісусові милості”,
Гімни, № 110.)*

Давайте ж іншим, а також і самі отримуйте кожне з благословень, яке приносить Спокута Господа Ісуса Христа. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2004 року.

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема на цей місяць:

Спокута
Ісуса Христа

Якщо ви не впевнені, у чому вам треба каятися і коли, ось кілька відповідей.

ВІСІМ МІФІВ про покаяння

Каятися—нелегко, а іноді болісно. Але для вас це посильно. Вам треба буде змінюватися і упокорюватися, і ви це можете! Ось кілька поширених міфів про покаяння і кілька дійсно хороших відповідей.

МІФ № 1: Я все ще пам'ятаю свій гріх, тож напевно я не отримав прощення.

“Сатана буде намагатися змусити нас повірити, що наші гріхи не прощено, бо *ми* їх пам'ятаємо. Сатана—брехун, він прагне замилити нам очі і звести зі шляху покаяння і прощення. Бог не обіцяв, що *ми* не будемо пам'ятати свої гріхи. Ці спогади допоможуть нам не припускатися таких же помилок знову. Але якщо ми будемо відданими і вірними, пам'ять про наші гріхи з часом танутиме”¹.

—Президент Дітер Ф. Ухтдорф

МІФ № 2: Я все ще маю відчуття провини, тож напевно я не отримав прощення.

“Тим, хто по-справжньому покався, але все ще не може відчувати полегшення, слід продовжувати виконувати заповіді. Я обіцяю вам, що полегшення прийде у визначений Господом час. Зцілення також вимагає часу”².

—Старійшина Ніл Л. Андерсен

МІФ № 3: У мене іноді з'являються погані думки, і я з цим нічого не можу вдіяти.

“Деякі погані думки приходять мимоволі. Інші з'являються, бо ми їх запрошуємо тим, на що дивимося або що слухаємо. Розмови про нескромні зображення або їх перегляд ... можуть викликати сильні емоції. Це спокушатиме вас переглядати неналежні [відео] або фільми. Усе це навколо вас, але ви не повинні до цього долучатися. Працюйте над тим, щоб тримати свої думки в чистоті, думаючи про щось хороше. В один час в розумі може бути лише одна думка. Скористайтесь цим фактом, аби витіснити погані думки. А понад усе, не підживляйте свій розум читанням або переглядом того, що не є правильним. Якщо ви не будете контролювати думки, Сатана постійно буде вас спокушати, поки ви згодом не почнете діяти так, як думаєте”³.

—Старійшина Річард Г. Скотт (1928–2015)

МІФ № 4: Бог більше не може мене любити через мої помилки.

“Бог любить усіх Своїх дітей, і Він ніколи не припинить любити нас і надіятися на нас. План нашого Небесного Батька простий, Його обіцяння—великі: “Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб ... світ спасся” (Іван 3:17)”⁴.

—Президент Дітер Ф. Ухтдорф

МІФ № 5: Мої гріхи настільки важкі, що мене неможливо простити.

“Скільки б, як ви думаєте, нагод [ви] не втратили, скількох би помилок, як ви відчуваєте, не припустилися, або скількох талантів, ви думаєте, що не маєте, чи як далеко від дому, від сім'ї та від Бога ви не віддалилися б, я свідчу, що ви *не* зайшли далі тієї відстані, куди сягає божественна любов. Ви не можете зійти нижче тієї глибини, до якої сяє нескінченне світло Спокути Христа”⁵.

—Старійшина Джеффри Р. Холланд

МІФ № 6: Я припинив вчиняти серйозний гріх, тож мені не потрібно зустрічатися з єпископом. Я можу просто молитися і бути хорошим або просто розповісти про все своїм батькам.

“Господь проголосив, що єпископ є загальним суддею в Ізраїлі (див. УЗ 107:72, 74). Він має відповідальність визначати гідність членів Церкви у своєму приході. Завдяки висвяченню та праведному життю єпископ має право на отримання одкровення від Святого Духа стосовно членів свого приходу, у тому числі й вас.

Єпископ може допомагати вам під час процесу покаяння таким чином, як не можуть це зробити ваші батьки або інші провідники. Якщо гріх достатньо серйозний, він може прийняти рішення щодо обмеження ваших привілеїв у Церкві. Наприклад, під час процесу покаяння він може попросити вас не приймати

причастя чи не застосовувати священство упродовж певного періоду часу. Він працюватиме з вами і визначить, коли ви знову станете гідні, щоб брати участь у цих священнодійствах”⁶.

—Старійшина С. Скотт Гроу

МІФ № 7: Я не можу поговорити з єпископом, бо він зверхньо на мене дивитиметься.

“Я обіцяю, що Він не буде вас засуджувати. Як служитель Господа він буде добрим і з розумінням вислухає. Потім він допомагатиме вам упродовж процесу покаяння. Він є Господнім посланцем милосердя, аби допомагати вам очиститися через Спокуту Ісуса Христа”⁷.

—Старійшина С. Скотт Гроу

МІФ № 8: Я знову це вчинив, тож я не заслуговую на прощення. Може, я не здатен змінюватися.

“Трапляється, що у своєму покаянні, у своїх щоденних зусиллях ставати більш схожими на Христа ми неодноразово стикаємося з одними й тими ж самими труднощами. Це як сходити на гору, порослу деревами: ми іноді не бачимо, наскільки просунулися вперед доти, доки не наблизимося до вершини і не поглянемо назад з високого хребта. Не занепадайте духом. Якщо ви прагнете покаяння і працюєте в цьому напрямку, то ви вже у процесі покаяння”.

Ось зараз хтось може сказати: “Брате Андерсен, ви не розумієте. Ви не можете відчувати те, що відчув я. Це так важко змінити”.

Ви праві, я не можу повністю зрозуміти. Але є Той, Хто може. Спаситель знає. Він відчув ваш біль. Він проголосив: “На долонях Своїх тебе вирізьбив Я” [Ісаї 49:16]. Він постійно простягає нам руку, пропонуючи кожному з нас: “Приходьте до Мене!” [3 Нефій 9:14]. Ми можемо покаятися. Ми можемо!”⁸

—Старійшина Ніл А. Андерсен

Після того як ви сповідаєтеся, вам буде легше

Ви можете хвилюватися, а що ж скаже єпископ, що він про вас подумає. Проте ваші хвилювання марні. Він лише хоче допомогти вам. Він не судитиме і не засуджуватиме вас. Ваш єпископ зрозуміє. І після того як ви зізнаєтеся, вам буде в тисячу разів краще, а коли ви станете чистими—це просто дивовижно. Якщо у вас є проблема—вирішіть її зараз. Чим раніше ви це зробите, тим раніше ви станете чистими і матимете радість.

Моллі Джанетт Т.

Вам не потрібно зустрічатися з єпископом?

Якийсь час тому я згрішив, потім я помолився і вважав, що по-справжньому покався. Одного дня у мене виникло в серці сильне відчуття, що я маю дуже відверто поговорити з єпископом. Я поговорив з єпископом, і він допоміг мені зрозуміти, як я можу стати кращим. Я постився і гаряче молився. Цього разу я відчув, що по-справжньому покався. Я знаю, що Небесний Батько піклується про нас і що Спокута Христа приносить нам справжнє прощення, коли ми каємося і сповідуємося в гріхах.

Аврельяно Гомес да С.

Яким би тяжким не був гріх, ви завжди можете каятися

Ісус Христос перестраждав заради нас Спокуту, аби ми могли каятися в гріхах. Пророки безліч разів казали, що яким би великим чи маленьким не був гріх, ви завжди можете каятися. Господь хоче, аби ви каялися, і Він хоче вам допомогти. Але Він не може нав'язувати вам, яким шляхом треба йти; ви маєте дозволити Йому втрутитися і маєте повідомити Йому за допомогою молитви, що ви хочете чи потребуєте Його у своєму житті. В усіх своїх випробуваннях я знаю, що Бог любить мене.

Медісон Б.

Ви можете це зробити

Ті, хто спіткнувся, піднімайтеся. У вас є провідники і люди, які люблять вас і хочуть, щоб ви були найкращими. Ви можете зробити це разом. Завжди пам'ятайте, що Ісус Христос любить вас і крокує поруч.

Майкл Лі Т.

Покаяння змінює вас

Отримати можливість відчувати прощення—це щось дуже цінне для мене. Ви буквально відчуваєте звільнення від важкого тягаря у своєму серці, ви відчуваєте любов до себе і втішення. Змінитися—непросто, але це варто зусиль. Це повністю перетворює вас на іншу людину, на таку, якою хоче бачити вас Бог; за те, щоб стати такою людиною, або навіть кращою, ви прийшли боротися тут, на землі. Будьте сміливими!

Родріго Октавіо А.

Бог хоче, щоб ви покалися

Покаяння—який чудовий дар від нашого Небесного Батька. Він дав нам можливість стати такими, як Він, завдяки Спокуті Христа. Він *хоче*, щоб ми покалися, прийшли до Нього. Як і Коріантон, ми всі робимо помилки, дехто більш серйозні, ніж інші, але ВСІ ми робимо їх. Так само, як Коріантон, ми можемо покаятися і змінити своє життя. (Див. Алма 39–42). Небесний Батько любить нас настільки, що хоче, аби ми повернулися до Нього. Що б ви не скоїли, є шлях повернення до спокою і щастя. ■

Мак-Кайла Дж.

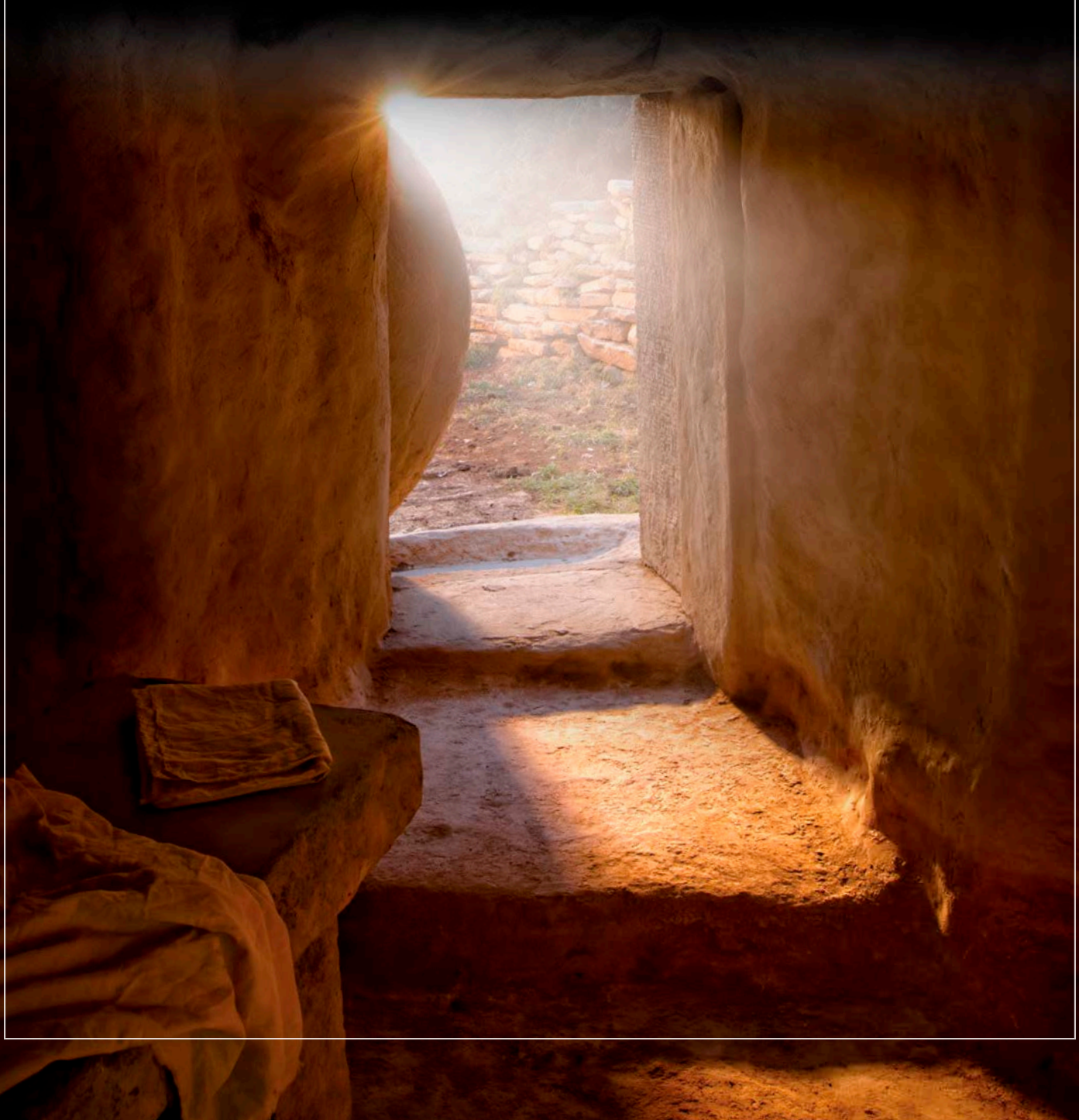
ПОСИЛАННЯ:

1. Дітер Ф. Ухтдорф, "Рубіж повернення", *Ліягона*, трав. 2007, с. 101.
2. Ніл А. Андерсен, "Покайтеся, щоб Я міг зцілити вас", *Ліягона*, лист. 2009, с. 42.
3. Richard G. Scott, "Making the Right Choices", *Ensign*, Nov. 1994, 37.
4. Дітер Ф. Ухтдорф, "Рубіж повернення", с. 99.
5. Джеффі Р. Холланд, "Робітники у винограднику", *Ліягона*, трав. 2012, с. 33.
6. С. Скотт Гроу, "Чому і в чому мені необхідно сповідуватися перед моїм єпископом?" *Ліягона*, жовт. 2013, с. 58.
7. С. Скотт Гроу, "Чому і в чому мені необхідно сповідуватися перед моїм єпископом?" с. 59.
8. Ніл А. Андерсен, "Покайтеся, щоб Я міг зцілити вас", сс. 41–42.

ВІН ПЕРЕМІГ СМЕРТЬ

“Завдяки жертві нашого улюбленого Викупителя смерть не має жала, могила не має перемоги, Сатана не має тривалої влади і ми “відрод[жені] ... до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа”. (1 Петра 1:3; курсив додано).

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, з Першого Президентства, квітнева генеральна конференція 2015 року

Я відчуваю...

Ці картки з віршами з Писань можуть надихати, коли ви занепадаєте духом.

Незалежно від того, як ви себе почуваєте, Бог знає вас, любить вас і розуміє, через що ви проходите. Він дійсно любить вас настільки, що послав Свого Сина Ісуса Христа здійснити Спокуту, аби ви могли подолати труднощі, бути щасливими і повернутися, щоб жити з Ним знову (див. Іван 3:16). Хоча важко в це

повірити, коли занепадаєш духом, але є місце, до якого ви можете звертатися по допомогу. Це—Писання.

У наступних картках наведено чудові приклади з Писань, які показують, що Бог завжди поруч. Тож коли вам сумно, самотньо або вас охоплює невдоволення, ви можете витягнути ці картки, звернутися до вказаних там віршів і знати, що Бог з вами.

СТРАХ

Христос подолав усе,
тож мені нічого боятися.

Марк 4:36–41: Учні злякалися, коли вони були у відкритому морі і раптом розпочалася сильна буря. Христос стишив бурю, наказавши їй: “Стій, зупинись”. Коли мені страшно, я звернуся до Господа, і Він допоможе мені заспокоїтися.

Додаткові уривки

з Писань:

Ісаїя 41:10
Іван 14:27
2 Тимофію 1:7
Учення і Завіти 6:34

ЗБЕНТЕЖЕННЯ

Господь знає, як вирішувати кожну проблему, яка стає переді мною, тож я можу покладатися на Його Спокуту.

Джозеф Сміт—Історія 1:5–20:

Джозеф Сміт відчував збентеження, не знаючи, до якої церкви приєднатися. Він запитав у Бога й отримав відповідь, внаслідок чого відбулося Відновлення Господньої Церкви. Відчуваючи збентеження, я помолюся Богові, й Він мені відповість.

Додаткові уривки

з Писань:

Лука 1:37
Мосія 26:13
Етер 2:16–3:6
Учення і Завіти 58:4

СУМ

Христос пережив весь сум, який мені доведеться відчувати, тож Він зможе мене втішити.

Учення і Завіти 121:1–9: Під час перебування у в'язниці Ліберті Джозеф Сміт відчував розпач, тому що члени Церкви страждали і він страждав також. Він молився й отримав запевнення. Бог буде зі мною, якщо я звернуся до Нього за втішенням.

Додаткові уривки

з Писань:

Іван 14:18
Іван 16:33
Алма 17:10
Учення і Завіти 122

ІНСТРУКЦІЇ: Виріжте ці картки і скріпіть їх у вигляді блокнота з відривними листками, мотузкою або стрічкою. Ви можете заламінувати їх або помістити в пластиковий файл, аби вони довше зберігалися. Ви можете завантажити більше копій для своїх друзів або членів сім'ї на сайті liahona.lds.org.

ВІДЧУТТЯ ПРОВИНИ

Спаситель узяв на Себе Мої гріхи, щоб мені отримати прощення і звільнитися від смутку й відчуття провини.

Алма 36:16–21: Алма молодший вчинив серйозні гріхи, але зміг отримати прощення, і його тягар провини було знято. Завдяки покаянню я можу мати такий самий мир, який описує Алма.

Додаткові уривки

з Писань:

Об'явлення 3:19
2 Нефій 9:21–22
Алма 38:8–9
Мороній 10:32–33

ЗАНЕПАД ДУХУ

Я можу подолати занепад духу, якщо намагатимусь зрозуміти Христову Спокуту і те, як можна отримати доступ до Його сили.

Алма 26:27: Аммон нагадує своїм братам, що коли вони відчували занепад духу, Господь їх утішав і пообіцяв, що вони досягнуть успіху. Бог дасть таке ж обіцяння й мені, якщо я звернуся до Нього.

Додаткові уривки

з Писань:

Матвій 11:28–30
Матвій 26:36–46
Алма 29:10–13
Мороній 7:33

ПРИГОЛОМ- ШЕННЯ

Завдяки Спокуті Ісуса Христа я можу отримати віру й силу витерпіти все.

Мосія 24:13–15: Народ Алми було перетворено на рабів злочестивими наглядачами. Люди молилися й отримали силу нести свої тягарі. Коли я приголомшений, Бог зміцнить також і мене.

Додаткові уривки

з Писань:

Алма 26:27
Алма 31:33
Алма 36:3
Учення і Завіти 24:8

СУМНІВИ

Я можу знаходити відповіді на свої запитання в євангелії та довіряти тому, що Спаситель допоможе подолати будь-які сумніви.

Якова 1:5-6: Яків заохочує мене запитувати в Бога, якщо я не розумію чогось, однак він дає настанову—запитувати з вірою. Він розумів, що коли ми ставимо запитання, це веде до бажання зрозуміти, тоді як сумніви ведуть до зневіри.

Додаткові уривки

з Писань:

Мосія 4:9
Алма 32:28
Мормон 9:27
Учення і Завіти 6:36

ХВОРОБА

Господь знає, як мені допомогти, і завдяки Йому одного дня я зцілюся від усіх своїх хвороб.

Лука 8:43-48: Перебуваючи на землі, Ісус Христос зцілював багато людей. Я також можу зцілитися. Це зцілення може не буде негайним або не станеться в цьому житті, але він утішить мене (це різновид зцілення) і повністю мене зцілить під час Воскресіння.

Додаткові уривки

з Писань:

Матвій 4:23-24
Марк 9:14-27
Алма 7:11-13
3 Нефій 17:7-10

НЕВДОВОЛЕННЯ

Христова благодать може дати мені терпіння, щоб подолати невдоволення собою чи іншими.

2 Нефій 4:16-35: Навіть Нефій, яким би вірним він не був, відчував невдоволення собою. Коли я намагаюся подолати свою слабкість, виконати роботу або протистояти спокусам, я можу знаходити втішення, знаючи, що Бог допоможе мені і пошле мир.

Додаткові уривки

з Писань:

Алма 34:41
Алма 38:4-5
Учення і Завіти 67:13
Учення і Завіти 98:12

ЗАНИЖЕНА САМООЦІНКА

Христос постраждав за мене, бо любить мене і знає, що я маю вічну цінність.

Лука 15:3-7: У притчі про загублену вівцю розповідається, що Добрий Пастир, Ісус Христос, зробить усе можливе, аби віднайти загублену вівцю. Я настільки цінний для Небесного Батька та Ісуса Христа, що Вони приготували шлях, аби мені повернутися до Них і стати, як Вони.

Додаткові уривки

з Писань:

Іван 3:16
Іван 15:13
Алма 24:14
Учення і Завіти 18:10-13

САМОТНІСТЬ

Оскільки Христос перестраждав Спокуту за мене, мені не треба зносити випробування самотужки.

Йов 1:21-22: Йов пройшов через неймовірні страждання, серед яких і смерть його дітей. Він витерпів усе це, бо покладався на Господа. Коли я звернуся до Господа, аби пізнати Його, то побачу, що ніколи не є абсолютно самотнім, бо Він зі мною.

Додаткові уривки

з Писань:

Лука 22:39-44

Іван 16:32

Учення і Завіти 121:9-10

Учення і Завіти 121:46

БІЛЬ

Будь-який біль може зцілити Христова Спокута, і Його любов надихне мене прощати інших людей.

1 Нефій 7:6-21: Ламан і Лемуїл зв'язали Нефія і погрозували залишити в пустині. Нефій молився і з Господньою допомогою звільнився та простив своїх братів. Я також можу молитися, відчувати мир і здобути силу, щоб прощати.

Додаткові уривки

з Писань:

Псалми 147:3

Ісаїя 53:3-5

Лука 23:1-47

1 Нефій 19:9

СЛАБКІСТЬ

Христові милість і благодать нададуть мені силу подолати випробування, навіть коли я відчуваю слабкість.

Алма 2:27-31: Коли нефійці брали участь у битві, вони звернулися до Господа і Він їх зміцнив. Коли я стикаюся з різними битвами—духовними та емоційними,—я можу відчувати слабкість, але Господь мене зміцнить.

Додаткові уривки

з Писань:

Матвій 7:24-27

Мосія 9:17-18

Геламан 5:12

Етер 12:27

**Президент
Генрі Б. Айрінг**
Перший радник
у Першому
Президентстві

ЯК ДОСЯГТИ ЄДНОСТІ

Усі ми маємо різні обставини в житті. Ми приходимо в царство Боже з різних країн і з різними культурно-національними традиціями.

Ми з власного досвіду знаємо, що благословення єдності приносять радість. Небесний Батько не може наділити нас нею кожного окремо. Радість єдності, якою Він так сильно прагне нас обдарувати, не відчують на самоті. Разом з іншими **ми маємо прагнути її і бути гідними цього**. Тому не дивно, що Бог закликає нас **збиратися**, щоб благословляти нас. Він хоче, щоб ми об'єднувалися у сім'ї. Він установив класи, приходи і філії і повелів нам часто збиратися. На цих зібраннях, які Бог встановив для нас, міститься велика можливість. **Ми можемо молитися і працювати заради єдності**, яка принесе нам радість і примножить нашу силу служити.

Крім обрядів є принципи, яких ми дотримуємося як народ, і які ведуть до більшої єдності.

1. Одкровення. Одкровення —це єдиний спосіб дізнатися, як

разом виконувати волю Господа. Для цього потрібне світло згори. Святий Дух свідчитиме нашим серцям і серцям тих, хто зібрався з нами, яких дій Він від нас очікує. І саме завдяки дотриманню Його заповідей наші серця можуть бути скріплені разом, як одне.

2. Будьте смиренними.

Гордовитість—великий ворог єдності. Ви вже бачили і відчували її жахливі наслідки. На щастя, я бачу все більше вмілих миротворців, які вгамовують неспокійні води ще до того, як буде завдано певної шкоди. Ви можете бути одним з тих миротворців, чи то ви учасник конфлікту, чи лише його свідок. Один з відомих мені дієвих способів—шукати щось, у чому ми погоджуємося.

3. Говоріть одне про одного хороше. Подумайте про те, коли востаннє вас запитували про те, як хтось інший виконує своє служіння у вашій сім'ї або в Церкві. Я можу **обіцяти**, що ви відчуєте **мир і радість**, якщо будете великодушно відгукуватися про інших у Світлі Христа.

ЯК ВИ ЦЕ ЗАСТОСОВУЄТЕ?

Господь хоче, щоб ми любили своїх братів і сестер, навіть якщо люди не схожі на нас. Нам потрібно повертати своїх братів і сестер до церкви. Якщо ми достатньо любимо їх і молимося за них, вони повернуться до церкви і в Господні обійми.

Сем'юел З., 16 років, шт. Аризона, США

За умови зростання єдності, свідком чого я є, Господь зможе здійснити те, що світу здаватиметься дивом. Святі можуть досягати будь-якої Господньої цілі, коли повністю об'єднуються в праведності. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2008 р.

Чому ми виконуємо ХРИЩЕННЯ ЗА ПОМЕРЛИХ

Під час хрищення за померлих відбувається набагато більше, ніж ми бачимо.

Якщо ви раніше виконували хрищення за померлих, то, ймовірно, відчували деякі благословення храмового поклоніння: ви менше хвилювалися,

були більш зосереджені і відчували глибший спокій та сильнішу віру. Благословення, які ви можете отримувати завдяки відвідуванню храму—неймовірні, але храмове поклоніння—це не просто благословення, які ви отримуєте. Іноді важко пам'ятати іншу людину, яка також разом з вами бере участь у храмовому поклонінні, але він чи вона—це не лише ім'я на

блакитному чи рожевому клаптику паперу. Коли довірена людина христить або конфірмає вас заради певної людини, ви допомагаєте реальній особі.

То що ж ви знаєте про цих людей, які померли? І чому так важливо для вас христитися і конфірмуватися за них? У Писаннях міститься багато інформації про життя після смерті.

ХРАМОВА РОБОТА: НЕМАЄ БІЛЬШОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ

“Як чудово, що ви—звичайний хлопчик чи дівчинка, можете бути на місці якогось великого чоловіка чи великої жінки, які колись жили на землі, але які зараз не мають можливості йти далі без благословення, яке ви можете дати йому чи їй. ... Немає більшого благословення. ... І вашим буде привілей, і вашою буде можливість, і вашою буде відповідальність жити гідно того, щоб піти до храму Господнього і там охриститися заради іншої людини”.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Apr. 2002, 4.

1. Фізична смерть
Через Падіння Адама кожна людина, народжена на землі, помре (див. Мойсей 6:48). Під час смерті дух людини відділяється від тіла і переходить у духовний світ, де чекатиме на воскресіння.

2. Духовний світ: рай і духовна в'язниця

Духовний світ поділяється на рай і духовну в'язницю. Люди, які охристілися і залишалися вірними у своєму земному житті, ідуть до раю. Це місце відпочинку, миру і радості. Ісус Христос відвідував і навчав духів у раю між Своєю смертю і Воскресінням (див. УЗ 138:18–27).

Хороші люди, які померли без знання євангелії,

ідуть у духовну в'язницю. Це також місце перебування тих, хто у земному житті був неслухняним або злочестивим. Праведні духи навчають євангелії тих людей, а потім вони мають можливість прийняти євангелію і покаятися (див. УЗ 138:28–37). Без тіла, однак, вони не можуть отримати хрищення чи взяти участь у інших обрядах, необхідних для отримання вічного життя. (Див. Алма 40:14).

3. Обряди за померлих

На щастя, Небесний Батько є милостивим, люблячим і справедливим, тож Він забезпечив шлях для спасіння всіх Своїх дітей. Саме в цьому ви можете допомогти. Коли ви виконуєте обряди за людей, вони мають можливість прийняти ці обряди. Ви можете робити для них те, що вони не можуть робити для себе на шляху до вічного життя. Ці покаятні душі "буде викуплено через послухність обрядам дому Божого" (УЗ 138:58; див. також вірш 59). І ви можете відчувати велику радість, яка приходить, коли допомагаєш комусь у духовній в'язниці отримати ці важливі обряди.

4. Воскресіння

Завдяки Воскресінню Ісуса Христа кожен, народжений на землі, подолає фізичну смерть і воскресне (див. 1 Коринтянам 15:22). Ісус навчав: "Бо живу Я і ви жити будете!" (Іван 14:19). Під час Воскресіння дух кожної людини возз'єднається з її тілом. Це означає кожного—тих, хто жив злочестиво, тих, хто жив праведно, і тих, хто покався і отримав обряди через повірників після смерті.

5. Суд

Як тільки всі воскреснуть, кожна людина зустрінеться з Богом і їй буде суджено "згідно з [її] діяннями" (3 Нефій 27:15), у тому числі, чи прийняла вона обряди (див. 3 Нефій 27:16–20). Лише ті, хто отримав євангельські обряди (особисто чи через храмову роботу), і дотримувався завітів, що супроводжують ці обряди, матимуть вічне життя.

Оскільки ви смертна людина, яка зараз живе на землі, і гідні храмової рекомендації, у вас є надзвичайна можливість і відповідальність допомагати таким, як ви, дітям Бога на їхньому шляху до вічного життя. Ви є центральною частиною Божого плану. ■

Я ЗНАЮ, ЩО МІЙ ВИКУПИТЕЛЬ ЖИВИЙ

Після того як наші батьки нас покинули, ми зрозуміли, що Ісус Христос ніколи нас не залишає.

Ім'я не вказується

Коли мені було 14 років, батько залишив сім'ю, а мати була змушена втекти з країни. Я залишився зі своїми трьома молодшими братами і сестрою: 9-річним Єфремом, 6-річним Джонатаном і 3-річною Грейс (імена змінено). Ми були зовсім не готові до такої раптової зміни. Спочатку ми були самі.

ВІН ДАЄ НАМ СИЛУ

“Наш Спаситель ... знає наші труднощі, наші переживання, наші спокуси і наші страждання, бо Він добровільно зніс їх усі, і це стало суттєвою складовою Його Спокути. А завдяки цьому Його Спокута дозволяє Йому допомагати нам—надавати нам силу зносити все”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Зміцнені Спокутою Ісуса Христа”, *Ліягона*, лист. 2015, сс. 61–62.

Тепер, коли минули роки, в моєму серці й розумі досі зберігаються ті слова над ліжком. Те послання допомогло моєму братові Єфрему й мені під час років служіння на місії повного дня і в наших намаганнях жити в цілестіальних шляхах.

Я втратив би багато чого у своєму житті, якби вирішив сумніватися, а не довіряти Христу. Яким би важким не було життя, воно ніколи не було надто важким для Спасителя, Який страждав у Гефсиманії. Він може підтримати життя людини одним реченням. Він знає все від початку до кінця. Його втішення є могутнішим за будь-які занепокоєння, що трапляються в цьому житті. Завдяки Його Спокуті немає нескінченних проблем—є лише постійні надія, благодать, мир і любов. Повірте мені, бо я це знаю! Я знаю, що мій Викупитель живий! ■
Автор живе на Філіппінах.

Невдовзі родичі запропонували взяти нас до своїх сімей, але якби ми погодилися, нам довелося б розлучитися. Це було важке рішення. Як ми могли відмовитися від такої їхньої допомоги, сповненої добрих намірів? Але в той же час, як ми могли забути про роки, коли разом гралися, сміялися і дбали одне про одного, спостерігаючи, як кожен з нас зростає?

Спочатку ми з братами відмовилися від їхньої допомоги, думаючи, що я зможу працювати, аби утримувати всіх нас, і таким чином ми залишатимемося разом. Але ми знали, що не зможемо піклуватися і дбати про наймолодшу сестру, тож зі сльозами на очах ми її віддали.

Наступні кілька місяців я працював муляром на будівництві, щоб купувати їжу для себе і братів. Моїх заробітків було недостатньо, щоб сплачувати рахунки за електроенергію і воду, тож ми обходилися без них.

Попри труднощі та плітки інших людей, які нас постійно супроводжували, наша віра не похитнулася. Кожного вечора я збирав Єфрема та Джонатана навколо лампи, і ми читали Книгу Мормона. Я підрізав гніт, щоб було менше диму, але нам все ж доводилося мити носи, бо вони були чорними, коли ми закінчували читання. Та це було варто того.

Читання Книги Мормона наближало нас до Христа. Після читання ми ставали на коліна разом і по черзі молилися. Ми просили про вирішення наших проблем, які,

як здавалося, були нерозв'язними. Ми закінчували читати книгу, і наша віра в Ісуса Христа ставала сильнішою.

Одного дня я прийшов додому з роботи стомлений і знесилено впав на нижню полицю двоярусного ліжка. Я поглянув вгору й побачив плакат, прикріплений під ліжком, що наді мною. Там було написано: “Я знаю, що мій Викупитель живий!” Мій брат Джонатан помістив його там. Діти є настільки близькими до небес, що навіть дитина Початкового товариства може бути знаряддям, за допомогою якого Бог втішає занепокоєне серце і розум!

Це свідчення підтримало мене, коли я зрозумів, що більше неспроможний забезпечувати наші потреби і нам треба залишати наш дім. Джонатана взяли родичі по материнській лінії, але ми з Єфремом вирішили залишатися з дідусем і бабусею, тому що вони були членами Церкви. В їхньому домі ми вставали рано, щоб виконувати хатню роботу до школи, потім піклувалися про свого дідуся пізно ввечері. Це було надзвичайно важко. Однак Господь наглядав за нами, і ми трималися Церкви.

Кожного разу, коли мені хотілося вже здатися, мені згадувалися особливі моменти, коли ми з братами читали Книгу Мормона при світлі лампи. Я знаю, що Христос був там, поруч з нами, у ті важкі часи. Відтоді як наша сім'я розділилася, Він нас не залишав. “Я знаю, що мій Викупитель живий!”

СПРАВЖНЯ ПЕРЛИНА

Емі М. Морган

Ґрунтується на
справжніх подіях

*“Через мале і протє відбува-
ється велике” (Алма 37:6).*

Джетта Перл Стюарт зняла капелюшок і всілася на ганку біля свого батька. “А що таке перлина?”—запитала вона його.

Восьмирічна Джетта знала, що таке перлина, але їй подобалося чути батькову відповідь. Як і завжди, батько пояснив, як перлина виростає в устриці, шар за шаром, поки не перетвориться на яскраву сяючу коштовність.

“Перлини сяють, як ти, моя маленька Джетта Перл”,—сказав він, усміхаючись. Джетта усміхнулася у відповідь. Їй подобалося бути його перлиною.

Під час вечері того вечора батько сказав Джетті, що у нього є до неї важливе запитання.

“З того часу як ти була маленькою, у тебе було особливе відчуття музики,—сказав батько.—Ти б хотіла навчитися грати на піаніно?”

Очі Джетти широко відкрилися. “Так, звичайно!”

“Це означатиме, що ти поїдеш далеко від дому і будеш жити у вчительки якийсь час,—сказала мама.—Ніхто тут у Мілбурні не може тебе навчати”.

Усмішка зникла з обличчя Джетти. Вона ніколи не залишала сім’ю більше, ніж на день. А поїхати *далеко* ...

“Важливо, щоб ми розвивали

*Джетта хотіла грати
на піаніно, але чи
зможє вона жити
далеко від сім’ї?*

наші таланти, навіть якщо це важко”,—сказав батько.

Мама кивнула. “Тобі доведеться старанно працювати”,—сказала вона.

Джетта *любила* музику. І вона завжди хотіла грати на піаніно. Поступово на її обличчі з’явилася усмішка. “Я буду грати на піаніно!”

Але наступного ранку, коли Джетта дивилася, як батько запрягає коней у віз, їй уже не було так радісно. Сьогодні вона була просто налякана. Вона не думала, що доведеться так швидко їхати з дому.

Джетта повільно залізла на віз і сіла біля батька.

“Ти готова, Джетто Перл?”—сказав він.

Вона не відчувала, що готова, однак кивнула. Віз поїхав.

Через якийсь час батько поглянув на неї. “Чи знаєш ти, як мама і я пишаємося тобою?”

Джетта кивнула. “А якщо тобі треба буде моя допомога вдома?”

Тато усміхнувся. “Звичайно, нам тебе не вистачатиме, але у цій справі можеш допомогти лише ти. Ти будеш служити Небесному Батькові, розвиваючи дари, які Він тобі дав”.

Вона про це не думала. Чи міг її музичний талант дійсно бути даром від Небесного Батька?

Батько продовжував: “Це вимагатиме часу, але потроху ти будеш все краще грати на піаніно. А потім ти зможеш служити багатьом людям”.

Джетта відчула, як її страх почав зникати. Вона буде вчитися грі на піаніно і служити Небесному Батькові. Це буде лячно, але вона знала, що Він їй допоможе.

Батько підморгнув. “Шар за шаром моя маленька Перлінка ставатиме все яскравішою і сяючою”.

Як і сказав батько, маленька Джетта навчилася грати на піаніно. Вона навіть навчилася грати на органі.

Через кілька місяців Джетта повернулася додому. Тієї неділі вона стала першою органісткою за всю історію Мілбурна! Її серце калатало, коли вона сіла за величезний орган, який придбали всією громадою спеціально для того, щоб вона грала.

Він був таким гарним, що Джетта боялася навіть до нього доторкнутися. Їй треба було сісти на книгу, щоб дотягнутися до клавіатури.

Вона глибоко вдихнула і почала грати. Зичні, прекрасні звуки

музики наповнили приміщення.

Джетта краєчком ока глянула на присутніх. Люди усміхалися, коли співали. Джетта усміхнулася також. Її гра не була досконалою, але вона використовувала свій талант, щоб служити.

Вона згадала батькові слова: “Перлини сяють, як ти, Джетто Перл”.

Потроху, шар за шаром Небесний Батько перетворював її на справжню перлину. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Цукерка

*Поділитися
цукеркою було
легко, а як
поділитися
євангелією?*

Бред Уілкок

Грунтується на справжніх подіях

“Служити хочу як місіонер”,
(Збірник дитячих пісень, с. 90).

“Хочеш цукерку?” Хосе простягнув коричневу цукерку своєму другові Педро, коли вони їхали додому зі школи у міському автобусі.

“Звичайно”,—сказав Педро. Він узяв цукерку й поклав собі в рот.

Хосе вийняв жовту цукерку з маленького пакетика. Хлопці їхали мовчки, поки автобус їхав далі. Місто, в якому вони живуть в Аргентині,—велике. Їм треба щодня довго їхати автобусом до школи. Мама Хосе завжди дає йому гроші на маленький пакетик цукерок, щоб час тягнувся не так довго.

“Хочеш ще цукерок?” Хосе простягнув жменю коричневих цукерок.

“Так, дякую!—сказав Педро.—Чому вони тобі не подобаються? Вони дуже смачні”.

Хосе помовчав хвилику, щоб подумати, і облизав губи. “Мабуть тому, що вони мають присмак кави”.

“Чому тобі не подобається присмак кави? Він приємний”.

“Знаєш, я—мормон, і ми не вживаємо каву, тож думаю, що я не звик до цього присмаку”.

Педро був спантеличений. “А що означає “мормон”? І чому ти не п’єш каву?”

“Мормон—це людина, яка є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми віримо, що Бог хоче, аби ми піклувалися про свої тіла, тож ми не вживаємо кави, чаю або алкоголю. І ми не куримо”.

“Але ж це—лише цукерка,—сказав Педро.—Це не *справжня* кава”.

“Я знаю,—сказав Хосе.—Але все ж я не хочу її їсти”.

Педро кивнув. “Що ж, можеш віддати мені всі коричневі. Чого ще твоя Церква навчає тебе?”

“Кожної неділі ми йдемо до церкви і більше дізнаємося про Ісуса та

Небесного Батька. Ми також вивчаємо багато веселих пісень. Знаєш, всі діти будуть співати і виступати цієї неділі на церковних зборах. Чому б тобі не попросити дозволу у мами і не піти до церкви зі мною? Ти також зможеш познакомитися з місіонерами”.

“Добре,—сказав Педро.—А чи буде у них цукерка з присмаком кави, яку вони також захочуть комусь віддати?”

Хосе засміявся. “Ні, але у них є щось навіть краще, чим вони зможуть поділитися!” ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ЩО ОЗНАЧАЄ “СЛОВО МУДРОСТІ”?

Ісус Христос дав Слово мудрості пророкові Джозефу Сміту, аби допомогти нам утримувати свої тіла здоровими і сильними. Ви можете прочитати це одкровення в Ученні і Завітах 89.

У Слові мудрості сказано, що є хорошим, а що поганим для наших тіл.

Хорошими для нас є:

Фрукти
Овочі
Злаки
Небагато м’яса

Поганими для нас є:

Алкоголь
Тютюн і наркотики
Кава і чай

**Старійшина
Джеффри Р.
Холланд**

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Наступні роки будуть
сповнені чудовими
можливостями робити
багато добрих справ.

Попереду
на вас чекає
величне життя.

Як я можу подолати відчуття сильного занепокоєння?

Намагайтеся
не думати про
світові проблеми
постійно.

Думайте про
найкраще,
сподівайтеся на
найкраще і майте
віру в майбутнє.

Ваш Небесний
Батько
любить вас.

З "Let Virtue Garnish Thy Thoughts
Unceasingly", New Era, Oct. 2007, 4–7.

Я збудував з іграшкових будівельних блоків модель храму в Санто-Домінго, Домініканська Республіка.

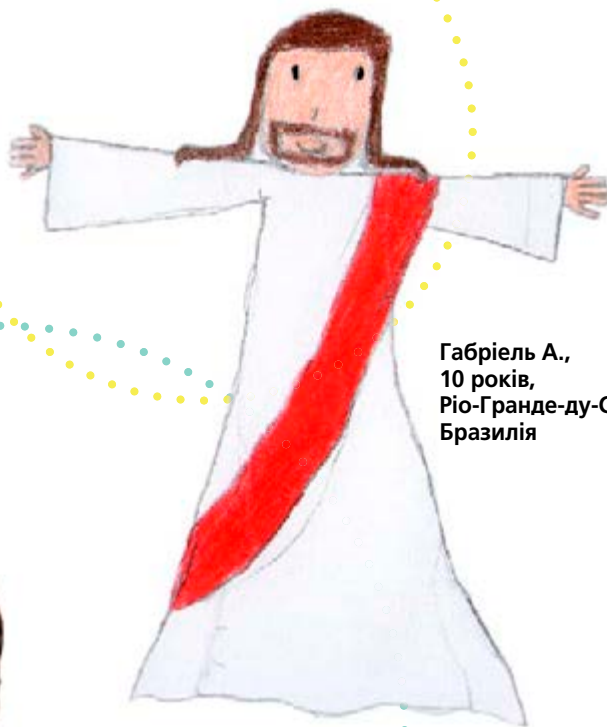
Даніель У., 11 років, Санто-Домінго, Домініканська Республіка

На свій день народження я отримала кошеня і назвала його Лус. Одного дня сталося щось таке, що мене схвилювало. Моя киця завжди виходить на вулицю і повертається, але одного ранку вона вийшла, і я її більше не бачила. Невдовзі мені спало на думку помолитися, як сказано в Алма 37:37: "Радься з Господом в усіх своїх діяннях, і Він направлятиме тебе на добре".

Коли я закінчила молитву, то почула торохтіння її ошийника. Я відчинила двері і побачила свою кішку, яка стояла і чекала, коли їй відкриють. Я була здивована і вдячна, що Небесний Батько зважає навіть на наші найменші потреби.

Б'янка Р., 11 років, Санта-Фе, Аргентина

Габріель А., 10 років, Ріо-Гранде-ду-Сул, Бразилія

Музичний керівник у Початковому товаристві навчала нас пісні, яка вчить, що Ісус Христос—це мій приклад. Я дізналася, що повинна наслідувати Його божественний приклад послуху. Коли я слухаюся, Бог мене благословляє. Якщо ми наслідуємо приклад Ісуса у послуху батькам, Він нас благословить.

Марша М., 7 років, Кананга, Демократична Республіка Конго

Одним кроком ближче до ВЕЛИКОДНЯ

Вправа для тижня 1:
Ісус прийшов у Єрусалим

Уривок з Писань: Матвій 21:1,
6–11

Пісня: "Пасхальна Осанна"
(Ліягона, квіт. 2003; доступна
на LDS.org).

Пальмова гілка: Зроби паль-
мову гілку, яка нагадуватиме
тобі ті, якими люди вітали Ісуса.
Виріж 5–6 відбитків долонь з
зеленого паперу (або скористайся
білим і зафарбуй його зеленим
кольором). Наклей їх на паличку.
Яким чином ти можеш показати
свою любов до Ісуса?

Кожного тижня в цьому
місяці ти зі своєю
сім'єю можеш більше ді-
знаватися про Ісуса і Його
Воскресіння. Він живе!

Тиждень 2: Ісус дав нам причастя

Уривок з Писань: Лука 22:1, 14, 19–20

Пісня: “У покорі і смиренні” (Гімни, № 96).

Нагадування про причастя: Зроби перелік слів, які нагадуватимуть тобі про те, що Ісус зробив для нас. Поклади свій перелік у Писання, щоб дивитися на нього під час причастя.

Як ти можеш пам'ятати про Ісуса вдома чи в школі?

П
Р
И
Ч
А
С
Т
Я

Тиждень 3: Ісус виявляв доброту

Уривок з Писань: Лука 22:47–51; Лука 23:33–34; Іван 19:25–27

Пісня: “Живіть, як Син” (Збірник дитячих пісень, с. 20)

Великодня торбинка: Покладіть ці речі в торбинку, яку відкриєте у Великодню неділю. Ви зрозумієте, що з ними робити під час вправи для наступного тижня:

(1) три монетки, (2) маленька чашечка, (3) зав'язана вузлом мотузка, (4) мило, (5) маленький клаптик червоної тканини, (6) маленький хрестик, зроблений із зубочисток, (7) біла тканина, (8) паличка кориці або інша приправа, (9) маленький камінець, (10) складена біла тканина, (11) зображення Ісуса.

Як ви можете наслідувати Ісуса, виявляючи доброту?

Тиждень 4: Він знову живий!

Пісня: “Чи правда, що Ісус живий?” (Збірник дитячих пісень, с. 45)

Уривок з Писань і вправа:

Коли ви будете читати ці уривки з Писань, беріть відповідні предмети зі своєї Великодньої торбинки.

- (1) Матвій 26:14–15;
- (2) Матвій 26:36, 39;
- (3) Матвій 27:1–2;
- (4) Матвій 27:22, 24;
- (5) Матвій 27:28–29;
- (6) Матвій 27:31;
- (7) Матвій 27:59;
- (8) Іван 19:40;
- (9) Іван 20:1–4;
- (10) Іван 20:5–7;
- (11) Іван 20:10–20

Як знання про Ісусове воскресіння викликає у вас відчуття радості? ■

Авінадій був відважним

Авінадій сказав нефійцям, що Небесний Батько хоче, аби вони покалися. Цар Ной і його священники не хотіли каятися, і вони погрожували Авінадію. Але Авінадій слухався Небесного Батька і продовжував проповідувати. Як ви можете бути такими ж сміливими, як Авінадій?

Після церкви однієї неділі я принесла додому кілька роздаткових карток з інформацією про Церкву. У мене в школі є друзі, які не належать до Церкви, і я хотіла дати їм картки наступного дня. Того вечора я почала хвилюватися, тож стала на коліна і помолилася. Мені полегшало, я посміливішала і наступного дня роздала картки друзям. Картки їм дійсно сподобалися, і я була дуже щаслива, що це зробила.

Ава М., 8 років, шт. Юта, США

Брукс Л., 8 років, шт. Флорида, США

Виріж, сложи і зберігай цю картку із зобов'язанням!

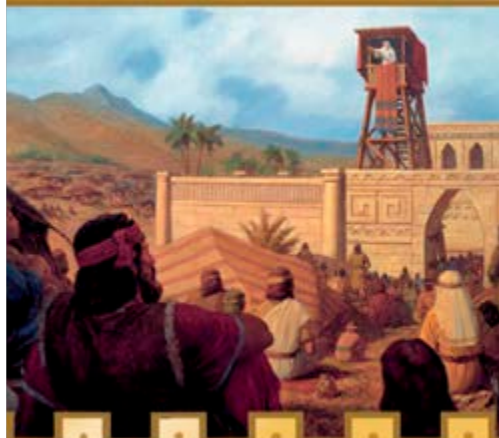
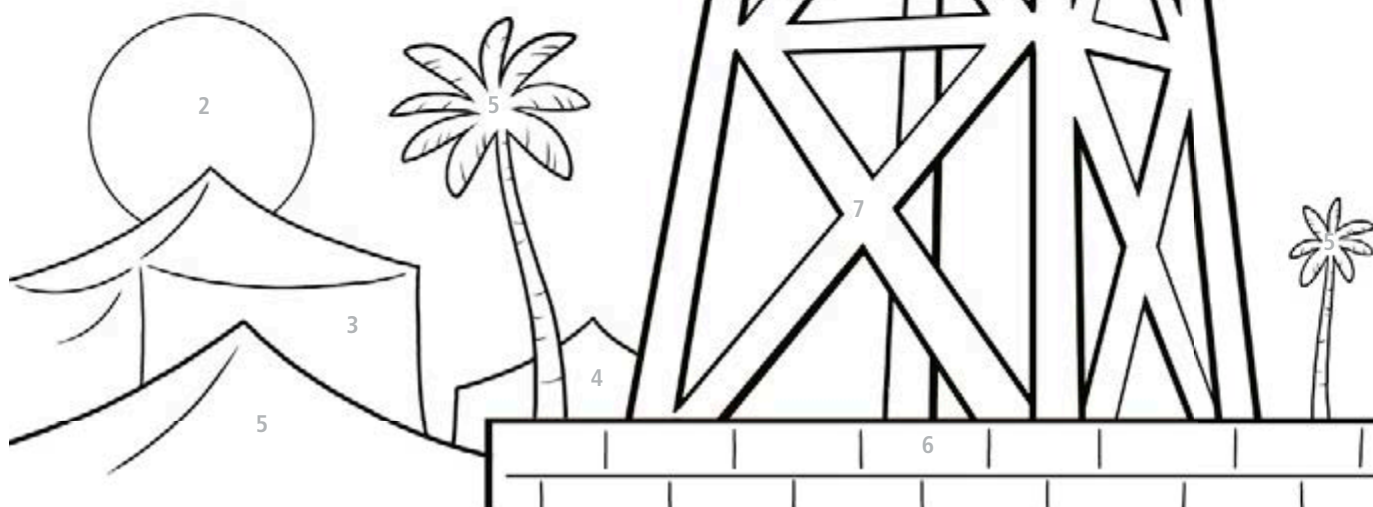
Я можу бути сміливим!

- ☐ Завчи напам'ять Мосія 17:9.
- ☐ Зроби хороший вибір, навіть якщо це трошки важко.
- ☐ Подивися розділ 14 відеоматеріалів до Книги Мормона на сайті scripturestories.lds.org.
- ☐ Я зобов'язуюсь ...

Уривки з Писань на цей місяць

Після того як ви прочитаєте уривки з Писань, розфарбуйте відповідні, позначені цифрами, місця на башті!

- 1 2 Нефій 31:4–13
- 2 Мосія 2:5–9, 16–19, 41
- 3 Мосія 3:5, 8–10, 19
- 4 Мосія 11:1–3, 20, 27–29
- 5 Мосія 16:1, 9, 13
- 6 Мосія 17:1–10
- 7 Алма 11:21, 38–46
- 8 3 Нефій 11:3–11, 13–17

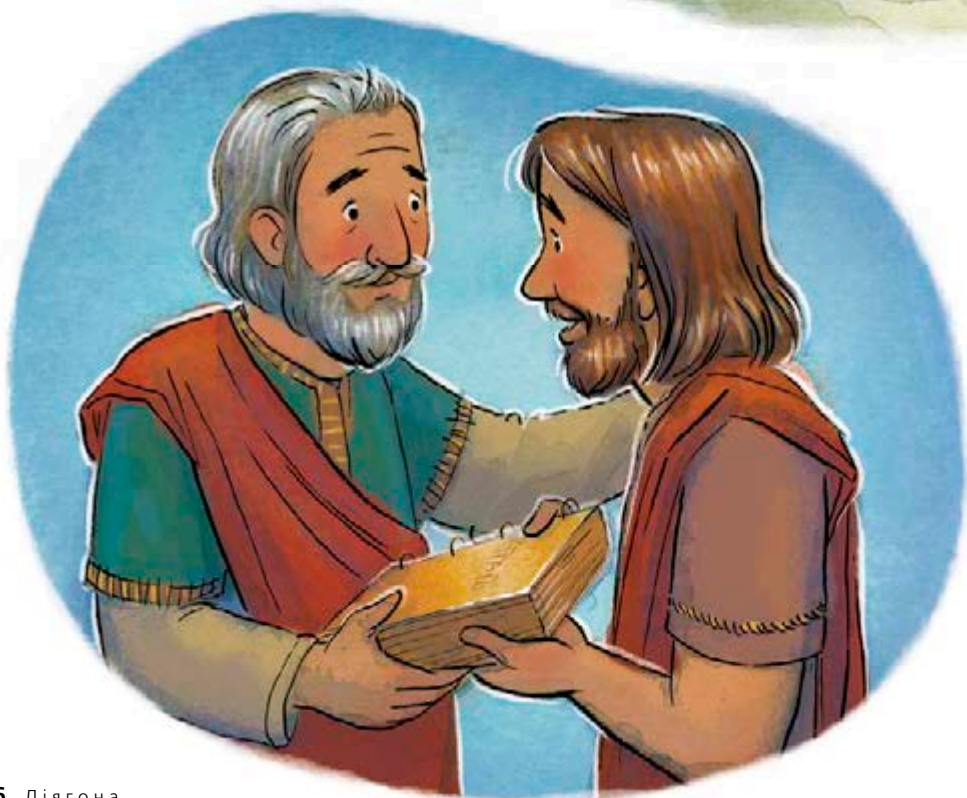

Цар Веніямин на башті

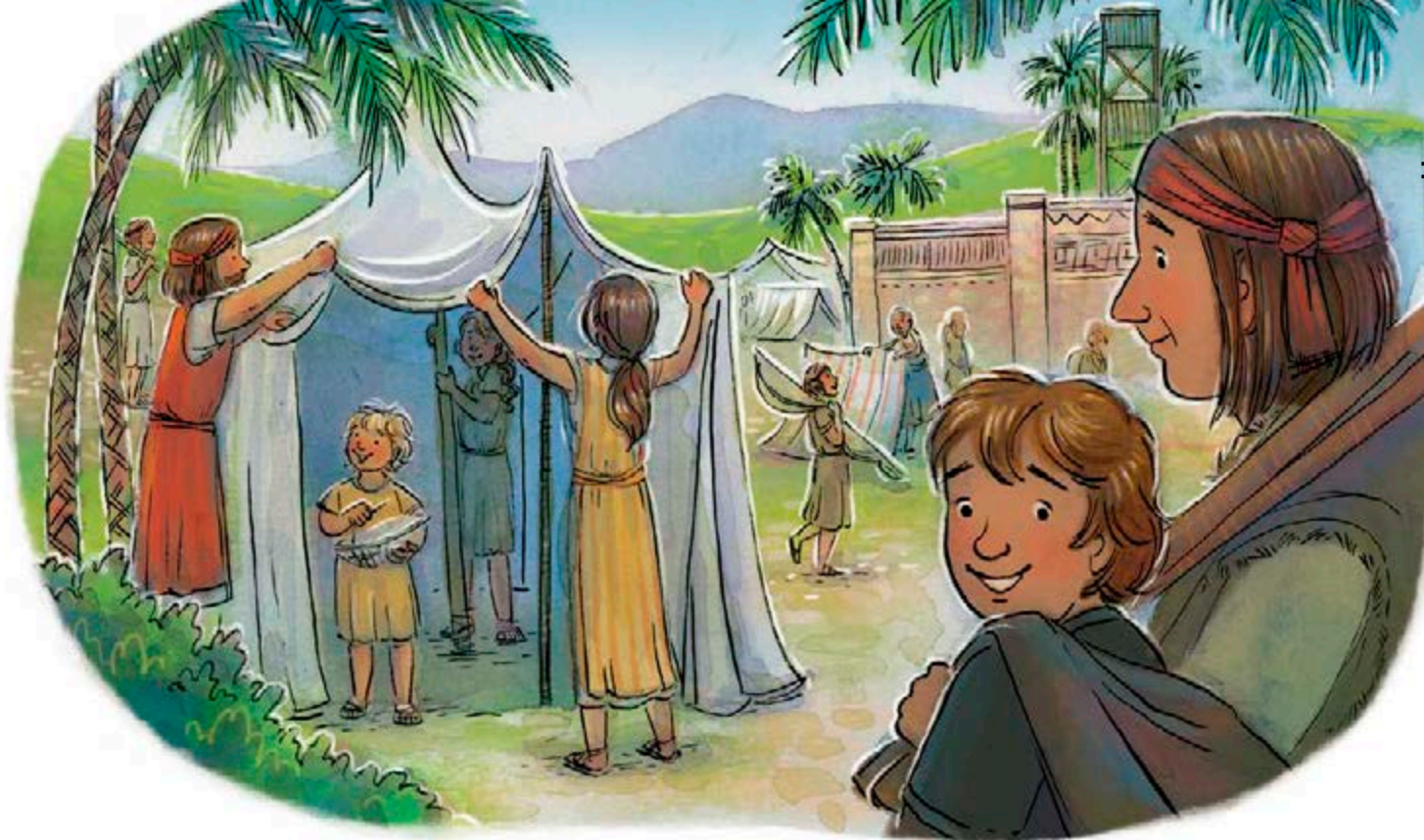
Цар Веніямин став на високій башті, аби він міг розповісти багатьом людям про покаяння, Спокуту Ісуса Христа і віру в Бога. Читайте більше про царя Веніямина в наступній статті. Сьогодні пророки звертаються до багатьох людей з допомогою телебачення, комп'ютерів та церковних журналів. Шукайте інше завдання для читання у наступному номері! ■

Цар Веніямин навчає свій народ

Якось жив
хороший цар на
ім'я Веніямин.
Він навчав свій
народ іти за
Богом, щоб вони
могли мати мир.

Цар Веніямин
старів. Він дав своєму
сину Мосії Писання
і компас, який
називався Ліягона.
Він хотів, щоб син
добре дбав про ці
важливі речі.

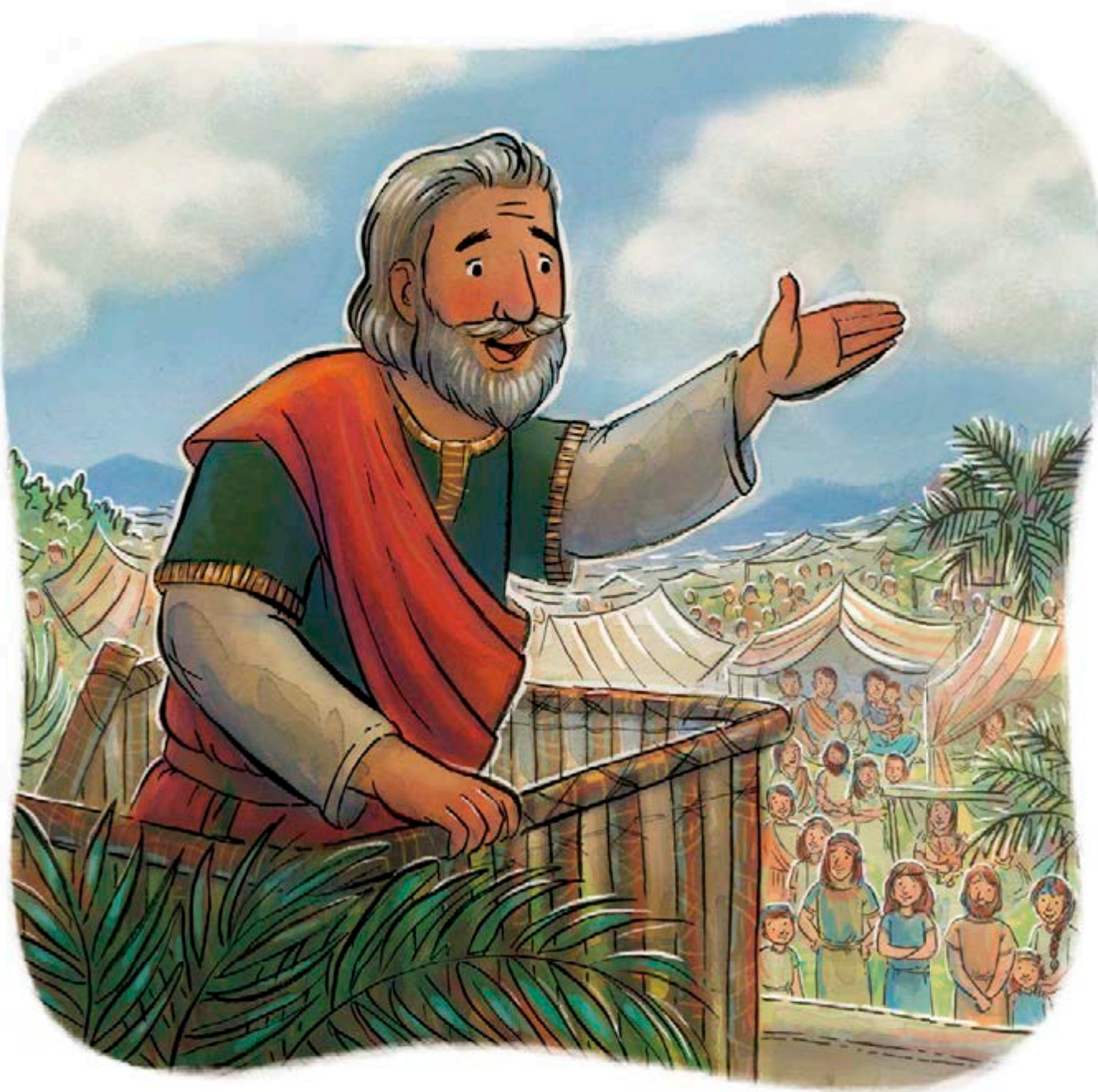

Цар Венямин хотів звернутися до свого народу перед смертю. Він попросив усіх прийти до храму.

Люди прийшли з усієї землі. Вони привели свої сім'ї і встановили намети. Що цар збирався їм сказати?

Люди подивилися вгору й побачили, що на вежі стоїть цар. Тоді цар почав промовляти.

Цар Веніямин сказав народові те, що вони мали дізнатися за волею Небесного Батька. Він розповів їм про Ісуса Христа. Він сказав їм, що треба виконувати заповіді й допомагати іншим людям. Тоді їх будуть називати послідовниками Христа. І вони зможуть знову жити з Небесним Батьком!

Сьогодні наш пророк навчає того, що ми маємо знати за волею Небесного Батька, аби ми могли знову жити з Ним. ■

З Мосія 2–5.

Ми слухаємо сьогодні нашого пророка

Старійшина
Даллін Х. Оукс
3 Кворуму
Дванадцятих Апостолів

ВОСКРЕСІННЯ— ПОЧАТОК БЕЗСМЕРТЯ

*Смерть—це не завершення існування
нашої особистості.*

Мені цікаво, чи достатньо ми цінуємо надзвичайно важливу значущість нашого вірування стосовно буквального, загального воскресіння. ... Пророк Джозеф Сміт проголосив:

“Фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього” [Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 49].

З усіх речей у тому славетному священнослужінні, чому пророк Джозеф Сміт використав свідчення про смерть, поховання і воскресіння Спасителя, як фундаментальний принцип нашої релігії ... ? Відповідь можна знайти в тому факті, що воскресіння Спасителя є центральним у “великому і вічному плані спасіння від смерті”, як називали його пророки (2 Нефій 11:5).

Під час нашої вічної подорожі воскресіння є важливою віхою, яка визначає кінець смертного життя і початок безсмертя. ... Із

сучасних одкровенень ми також знаємо, що, якщо наші дух і тіло не з’єднаються у воскресінні, ми не зможемо отримати “повноту радості” (УЗ 93:33–34). ...

“Жива надія”, дана нам воскресінням [див. 1 Петра 1:3], це наша впевненість у тому, що смерть не є завершенням існування нашої особистості, а лише необхідним кроком у призначеному переході зі смертного життя в безсмертне. Ця надія змінює весь погляд на смертне життя. ...

Переконання у воскресінні дає нам силу й спрямування, щоб витримати труднощі смертного життя, які випадають на долю кожного з нас, і тих, кого ми любимо. Це такі речі, як фізичні, розумові чи емоційні вади, які можуть вразити нас під час народження або які ми набуваємо протягом смертного

життя. Завдяки воскресінню, ми знаємо, що ці земні вади є лише тимчасовими!

Впевненість у воскресінні дає нам також могутній стимул для дотримання заповідей Бога протягом смертного життя. Воскресіння є чимось набагато більшим за просте возз’єднання духа і тіла, що знаходиться в полоні могили. ... Пророк Амулек вчив: “Бо той самий дух, який володіє вашими тілами в той час, в який ви підете з цього життя, той самий дух буде мати силу володіти вашим тілом у тому вічному світі” (Алма 34:34). ...

Впевненість в тому, що воскресіння включає в себе можливість бути з нашими членами сім’ї—чоловіком, дружиною, батьками, братами і сестрами, дітьми і онуками—є потужним заохоченням для виконання нами наших сімейних обов’язків у смертному житті. Це допомагає нам жити разом в любові у цьому житті в очікуванні на радісне возз’єднання і близькі стосунки в наступному. ■

З “Воскресіння”, Ліягона, лип. 2000 р.,
сс. 16–19.

Що нам робити, щоб не дрейфувати в сильних течіях, які утворюють вітри і хвилі супротивника?

“Давайте ж будемо вдячними за прекрасний Старий Корабель “Сіон”, тому що без нього нас буде кинуто дрейфувати— самотніх і безсилих, без стерна чи весла, крутитися в сильних течіях, які утворюють вітри і хвилі супротивника.

Міцно тримайтеся, брати і сестри, і пливіть на цьому славетному кораблі, Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і ми дістанемося місця нашого вічного призначення”.

Також у цьому номері

для дорослої молоді

ВІДЧУТИ ДУХ ІНСТИТУТУ РЕЛІГІЇ

Коли я почала навчання в університеті, то помітила, що мої норми дуже відрізнялися від норм однолітків. Я молилася, щоб знайти місце, де я не була б самотня—і я його знайшла.

с.46

для молоді

с.52

ВІСІМ МІФІВ про покаяння

Чи залишилося у вас відчуття провини після того, як ви покаялися? Чи здається вам, що вас не може бути прощено або що ви не гідні прощення? Прочитайте цю статтю, аби краще зрозуміти істини про покаяння.

для дітей

Одним кроком ближче до Великодня

с.72

Дізнайтеся більше про Ісуса Христа і про Великдень, виконуючи одну з цих вправ кожного тижня в цьому місяці!

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ